

Kalottireitti 2004

Johdanto

“Kalottireitti 2004 on yhdenmiehen pyhiinvaellukseni pohjoisella kalottialueella. Lähdän matkaan maaliskuun ensimmäisenä päivänä Ruotsin Kvikkjokkista ja siitä reitti kulkee Ruotsin ja Norjan rajaa pohjoiseen poiketen Abiskolla ja Kilpisjärvellä päätyen viimein Norjaan Kautokeinoon. Matkalla viihdyn noin kaksi ja puoli kuukautta jonka aikana voit seurata edistymistäni RocSportin sivuilla. Sivuilta löytyy niin kuvia kuin tekstiäkin vaelluksen edistymisestä sekä tunteja reissun vaatavuudesta.

Kalottireitti on yhteispohjoismainen vaellusreitti joka kulkee Suomen, Ruotsin ja Norjan alueella. Matkaa kertyy kaiken kaikkiaan hieman yli 800 kilometriä joten joka päivä on yli kymmenen kilometrin kiintiö täytettävänä. Mukana kulkee tavaraa noin sadan kilon verran josta reilu puolet on ruokaa ja polttoainetta. Ei siis mikään aivan tavallinen lomamatka...”

Näin kuvasin matkaani ennen lähtöä www.rocsport.com:n sivuilla. Vähänpä tiesin silloin millainen reissu oli tulossa ja vielä tässä vaiheessa olin kuin lomalle lähdessä. Toki tiesin millaista hiihtäminen ja painavan ahkion vetäminen on, mutta todellisuus iski vasten kasvoja vasta jonkin ajan kuluttua.

Olen koonnut matkalla kirjoittamani päiväkirjan näille sivuille ja lisännyt hieman huomautuksia ja tunteja joita ei kovinkaan selvästi ole päiväkirjan sivuilla näkynyt. Ulkopuolisen silmin pelkkä päiväkirja saattaisi olla vain saman toistoa päivästä toiseen, mutta itse näen sivuilla tekstiä rivien väleissäkin.

Toivottavasti reissusta välittyä edes jonkinlainen tunnelma jonka avulla voi koittaa saada kuvan siitä mitä tällainen matkaa vaatii ja miten siihen on valmistauduttava. Itselleni tämä oli ensimmäinen näin pitkä ja vaativa vaellus, mutta tuskin viimeinen. Matkan pituus ei ollut kovinkaan suuri eikä matka-aikakaan ollut äärimmäinen. Rasituksen taso niin henkisesti kuin fyysisestikin oli kuitenkin varsin kova

Johdanto

ja sen ymmärtäminen minulle on ollut vaikeaa vielä matkanjälkeenkin.

Ennen lähtöä olin varannut matkaan aikaa 80 päivää mutta koko matka oli ohi jo 51 yhdessä hiihtopäivässä. Matkaan mahtuu lepopäiviä ja päiviä jolloin oli pakko hiihtää tunnista toiseen väsymyksestä välittämättä. Joidenkin päivien muistot ovat varsin hataria vaikka toiset päivät loistavat mielessä edelleenkin kirkkaina, mutta onneksi niitä voi aina maistella uudelleen päiväkirjan kautta.

Sivuilta löytyvät koordinaatit päivien alulle ja lopulle, mutta niiden uudelleen käyttäminen on kaikkien omalla vastuulla. Ruotsin koordinaatit ovat RT90 -järjestelmällä ilmoitettu, Norjan kartta datum on WGS 84 ja sijaintimuoto UTM/UPS ja Suomen kartta datum on Finland Hayford ja sijaintimuoto KKJ27.

Kaiken kaikkiaan matka kesti kotiovelta takaisin kotiovelle 53 päivää (27.2.-19.4.2004) ja hiihtopäiviä matkaan mahtui 51 (28.2.-18.2004). Valmisteluita ennen matkaan lähtöä tein noin puolitoista vuotta keräten tietoa ja varusteita sekä järjestäen itselleni aikaa. Valmistautumiseen kuului niin fyysistä valmentautumista kuin psyykkistäkin. Vaikka valmistautuminen oli pitkä ja syvällinen en siltikään ollut varautunut kaikkeen siihen mitä edessä odotti vaan siltikin matkalle sattui onnistumisia ja epäonnistumisia, yllätyksiä ja sattumia.

Matkan tekivät mahdolliseksi yhteistyökumppaneiden panostus. Kiitokset menevät Joutsenelle uskomattoman lämpimistä makuupusseista, Fjällrävenille hyvästä ja kestävästä teltasta sekä Nokialle ja Soneralle luotettavasta yhteyksien luomisesta. Rocsport.com oli mukana alusta asti luoden näkyvyyttä reissulle.

Hyvää matkaa...

Teemu Lakkasuo

Valmistautuminen

Valmistautuminen oli varsin hektistä viime hetken järjestelyiden vuoksi. Mikään ei tuntunut olevan valmista lähdön lähestyessä. Töiden organisointi ja pois käsistä saanti oli vaikeaa ja pieni stressi alkoi jo painamaan lähtöä.

Joidenkin varusteiden mukaan lähdön varmistuminen vasta viime hetkellä ei luonut kovinkaan luottavasti mieltä vaikka kaikki piti olla jo valmiina jo hyvissä ajoin. Joidenkin välineiden testaaminen oli jäänyt tekemättä, mutta luottamus omaan osaamiseen (vaikkakin hieman valheellinen sellainen) tuntui pelastavan tilanteen. Välineiden yksinkertaisuus ja pitkän suunnittelun karsima varustelista tuntui oikealta ja ennen kaikkea omalta. Kuitenkin jokaisena vapaahetkenä mielessä pyöri varusteiden riittävyys ja oikeat valinnat sekä toimivuus. Aika näyttäisi miten valinnat toimisivat käytännössä ja olisiko minusta selviytyjäksi.

Keskiviikko 25.2. -3 päivää

Pakkasin ensimmäisen kerran ahkion tavaroilla. Määrä on valtava. Vielä tosin puuttuu 5 litraa polttoainetta mutta uskon saavani ne mahtumaan mukaan. Matkakuume on kova.

Torstai 26.2. -2 päivää

Viime hetken panikointia. Sain auton vuokraamosta ja pakkailin ja purin ahkiota 3-4 kertaa etsien hyvää järjestystä tavaroille. Voit ja ruoat pohjalle jolloin painopiste jää alas ja muut tavarat päälle. Tavaraa on paljon. Pääsin nukkumaan vasta puolenyön jälkeen.

Perjantai 27.2. -1 päivä

Lähdettiin ajamaan Lapin suuntaan. Torniossa käytiin syömässä ja otin pihvin ja ranskalaiset ihan varmuuden vuoksi. Ei tiedä milloin seuraavan kerran pihviä saa... Yöpyminen matkalla. Huomenna edessä olisi vielä siirtyminen Kvikkjokkiin josta suksille.

Lähtö

Viimein pitkän ajomatkan jälkeen oli rauhoittavaa päästä perille. Kaikkien tavaroiden pakkaaminen ahkioon oli jännittävää koska tällä kertaa kaikki olisi osittain lopullista. Lähtö oli tässä ja nyt.

Kaikkien tavaroiden täyttämä ahkio oli juuri niin painava kuin pelko oli näyttänytkin. Kova pakkasen lisäsi lumen kitkaa huomattavasti ja ahkio tuntui kulkevan hiekkapaperilla. Into oli kuitenkin kova ja siksi ensimmäinen hiihtoetappi venyi liian pitkäksi. Mutkittelevalle Tarraätno kierteli ja kaarteli mukavissa maisemissa.

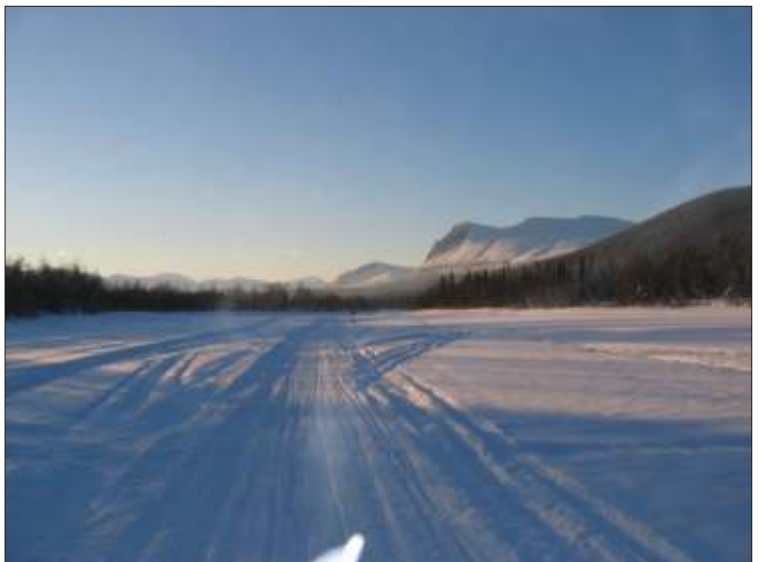
Illalla kova pakkasen näytti jo mitä tulossa oli ja rutiiniton toiminta vei paljon aikaa. Kylmyys ei kuitenkaan vielä tässä vaiheessa ehtinyt käydä mielessä kun kaikki ajatukset olivat välineiden toiminnassa ja rutiinien kehittämisessä.

Nestetankkaus jäi hieman vähäiselle vaikka en sitä vielä tässä vaiheessa huomannutkaan. Pieni heikotus illalla meni jännityksen piikkiin ja väsymys ajomatkasta oli niin suuri, että kaikki muut tuntemukset jäivät sen alle.

Lauantai 28.2. 1. Päivä

Viimein saavuimme Kvikkjokkiin puoli neljältä Ruotsin aikaa. Ahkion pakkaamisen ja varustelistan tarkistuksen jälkeen olin valmis lähtöön. Pakkasta oli reilusti yli 20 astetta mutta aurinko lämmitti sopivasti. Päätin hiihtää pari kilometriä ja yöpyä sopivassa paikassa. Ahnehdin noin vitosen ja aloin laittaa telttaa vasta vähän ennen kuutta. Pimeä yllätti ja pakkasen kiristyi. Sain ruoan vasta kasin aikoihin ja kävin nukkumaan heti sen jälkeen. Pakkasta oli jonkin verran yli kahdenviiden ja oli pakko laittaa kummatkin makuupussit päällekkäin. Fiilis oli väsynyt. Ajomatka painoi aikalailia. Nukahdin heti.

Kvikkjokk:	7429650, 1583300	317 m
Telttapaikka:	7428436, 1579995	316 m
Etäisyys:	3,5 km linnuntietä	

Matkalla...

Sunnuntai 29.2. 2. päivä

Heräilin pitkin aamua mutta nousin vasta kasilta. Ulkona helvetin kylmä. Mittari yli kahdessa kymmissä ja taivas pilvessä. Hitaan aamun jälkeen sain viimein itseni valmiiksi vähän yli kymmenen. Sain laitettua kuvaviestit eteenpäin ja soitin vielä isälle ja äidille. Helvetti että ahkio painaa. Edistyminen on hidasta ja taloudellisen vauhdin löytäminen on vaikeaa. Puoli kahdentoista aikoihin alkoi satamaan lunta rankasti eikä viisi senttiä uutta lunta yhtään auttanut matkantekoa. Edelleen automatkan rasitus painaa jaloissa ja yhdeltä söin lounaan. Ohitin matkalla parit mökit ja viimein päätin kolmelta laittaa teltan pystyyn. Kolme venyi puoli neljään ja juuri ennen teltan laittoa hiihdin pieneen sulaan. Ahkion liukuominaisuudet huononivat varmaan tuhannella prosentilla ja ärsytys oli suuri. Onneksi sain teltan suhteellisen helposti pystyyn ja laitoin heti ruoan tulemaan. Sulattelin vettä termospullot täyteen ja päätin ottaa pienet nokoset ennen ruokaa. Söin ja kirjoittelin. Ulkona alkaa tuulemaan. Toivottavasti ei kuitenkaan kovin kovasti. Pakkanenkin on laskenut kympin tienoille ja huomiseksi on luvattu melkein nollaa. Päivän vieno 1-2 m/s tuuli tuntuu selvästi yltyvän...

Lähtöpaikka: 7428436, 1579995 316 m
Telttapaikka: 7429985, 1571107 530 m
Etäisyys: 9,0 km linnuntietä

Matkalla...

Ajomatka rasittaa vieläkin, mutta huono nesteytys rasittaa enemmän. Nesteen tarve on uskomattoman. Joka iltainen heikotus kertoo nestehukan kasvavan päivä päivältä.

Päivittäiset rutiinit alkavat pikku hiljaa vakiintumaan. Aamupala ja tavaroiden pakkaaminen alkaa sujumaan jo nopeammin ja järjestyneemmin.

Satunnaiset ohi kulkevat kelkkailijat pitävät uran auki ja eteneminen on helppoa ilman suurempaa suunnistamista.

Pienet käytännön asiat kuten hammastahnan tuubista ulossaaminen tulevat todellisiksi. Ongelman ratkaisua tarvitaan joskus pienissäkin asioissa ja huolellisuus on tärkeää alkuinnostuksessa.

Maanantai 1.3. 3. päivä

Huonosti nukutun yön jälkeen mietin tuulen suuntaa ja voimaa. Yöllä tuuli oli todella kova ja lämpötila nousi -2 asteeseen. Aamulla tuuli vielä 15 m/s ja meinasin passata päivän hiihdon kokonaan. Onneksi sain puhelimen välityksellä säätietoja ja illaksi tuulen oli luvattu heikkenevän. Alkumatka todella nihkeää, ensimmäinen tunti meni nostellessa ahkiota pystyyn ja etenin vain noin kilometrin tunnin aikana. Pari pientä nousua osui matkalle ja ne oli vedettävä ilman suksia. Muutoin päivä oli aika tasaista ja suhteellisen helppoa (maastoa). Aamun 15 m/s laantui 5-7 m/s:iin aika nopeasti mutta tuuli oli vastainen koko matkan. Majoittauduin vähän ennen neljää ja kaivoin oikein eteisen absidiin. Vielä iltaruoka ja sitten nukkumaan. Huomenna on tappopäivä, noin 400 korkeusmetriä kiivettävänä... Voi mennä siihen ylihuominenkin. Iltapuurot ei oikein maistu. Tulee syötyä toinen pussiruoka vasta kun on majoittuminen tapahtunut ja ruoan jälkeen alkaa uni maistumaan. Pesen tänään hampaat jos tahna suostuu tulemaan tuubista.

Lähtöpaikka: 7429985, 1571107 530 m

Telttapaikka: 7433625, 1562922 596 m

Etäisyys: 8,9 km linnuntietä

Matkalla...

Vasta nyt tajusin nestehukan olevan syynä illalla ruoan jälkeiseen pahoinvointiin. Oli hieman pelottavaa yöllä koittaa pitää kaikkea sisällä kun pahaolo iski. Väsymys oli myös erittäin kova ja kaikki tuntui pahalta unelta. En muista tajusinko kunnolla vielä yöllä syynä olevan nestehukka, mutta päivällä kun ajatus kulki taas paremmin ymmärsin mistä oli kyse.

Ruokaa oli turha koittaa syödä kun mikään ei olisi kuitenkaan imeytynyt vatsasta. Nesteen tankkaaminen oli ainoa keino saada voimat takaisin ja ruoka maistumaan.

Päivittäisen rasituksen ymmärtäminen alkoi vasta tässä vaiheessa ja mietinkin todella millä selviän rasituksen vaatimuksesta. Elimistö oli shokkitilassa yhtäkkiestä kovasta rasituksesta eikä huono nesteytys yhtään auttanut fyysiseen tai psyykkiseen palautumiseen.

Tiistai 2.3.

4. Päivä

Eilen nukkumaan mennessä iski todella paha olo. Oksetti pahasti, mutta sain onneksi pidettyä kaikki sisällä. Rasitus, kylmä, nestehukka ym. varmaan vaikuttivat asiaan. Tosin iltaruoan jälkeen on ollut hieman pahaolo joten nestehukka on varmaan suurin syy huonoon oloon.

Tänään oli käytävä ensimmäiselle kyykyllä. Koko päivä ylämäkeä. 5 1/2 tuntia silkkaa vittuilua, 10 metriä ja tauko. Nestehukka kyykyttää, En pystynyt syömään lounasta kuin pari lusikallista ja sen jälkeen päätin alkaa tankkaamaan nestettä kunnolla. En päässyt aivan tavoitteeseen tänään joten sama ylämäki jatkuu huomennakin.

Löysin hyvän majoituspaikan, mutta huomasin unohtaneeni lapion edelliselle juomapaikalle. Jätin ahkion ja palasin hakemaan lapiota. Kaivoin oikein pintalumen pois teltan alta. Sulatin kaikki termarit täyteen ja nyt pitäisi juoda niin paljon kuin vain pystyy. Vieläkään ei ruoka maistu. Päivä oli aurinkoinen ja ensimmäinen hiihtopäivä kun ei satanut lunta. Vastatuuli oli 5-10 m/s riippuen paikasta. Nyt tuuli havisuttelee telttaa vienosti. Tänään oli pelottavaa paha oloa eilisen pahanolon johdosta. Vaikuttaa motivaatioon pahasti. Toivottavasti huomenna jo ruoka maistuisi.

Lähtöpaikka: 7433625, 1562922 596 m

Telttapaikka: 7435796, 1557998 880 m

Etäisyys: 5,4 km linnuntietä

Matkalla...

Tässä vaiheessa ensimmäiset rakot alkoivat vaivaamaan, mutta olin niihin jo varautunutkin.

Tässä vaiheessa nautin erittäin paljon hiljaisuudesta hektisen lähdön jälkeen ja yöllinen hiljaisuus oli aivan uskomatonta. Eristyneisyys ja yksinäisyys tuntuivat hienoilta vaikka rasitus olikin äärimmäistä. Aamuisin tuntui kuin olisi aivan yhtä väsynyt kuin oli illallakin nukkumaan mennessä, mutta elimistössä oli vielä paljon voimaa ja tahtoa.

Keskiviikko 3.3. 5. Päivä

Hyvin nukutun yön jälkeen taas ruoka maistui. Päätin tankata nestettä aina puolen tunnin välein ettei nestehukka enää yllättäisi. Ensimmäiset neljä tuntia taas ylämäkeä tai ainakin se siltä tuntui. Aamulla laitettut rakkolaastarit eivät oikein tuntuneet auttaneen ja laitoin vielä vähän jeesusteippiä sukan päälle vähentämään kitkaa. Tankkaus auttoi ja jaksaminen oli yllättävän hyvää koko päivän. Viimeiset kilometrit Vaimokin tuvalle olivat tosin aika pahat. Oikean jalan mono alkoi painamaan säären etupuolelta, mutta toivottavasti se menee yön aikana ohi.

Juuri ennen kuin pääsin Vaimokin tuvan pihaan pärähti kymmenkunta ruotsalaista kelkoilla päällistelemään tuvalle. Tupa oli kiinni joten jatkoivat onneksi matkaa.

Tänään tuli pitkä 6 1/2 tunnin hiihtopäivä ja siltä tuntuukin. Voi olla, että muutan huomista reittiä mutta sen näkee sitten. Nyt vielä ruokaa ja sitten unta.

Lähtöpaikka: 7435796, 1557998 880 m
Vaimokstugan: 7439350, 1547075 850 m
Etäisyys: 11,5 km linnuntietä

Matkalla...

Torstai 4.3.

6. Päivä

Hyvän ja hiljaisen yön jälkeen kaikki tuntui todella nihkeältä. Ylösnousu venyi vähän yli kasin mutta sain puristettua kamat kympeiksi kasaan.

Hiihto tuntui todella raskaalta aluksi ja ensimmäisen kerran tuli sellainen fiilis ettei huvittaisi yhtään. Rakot tosin eivät tänään niin kovasti vaivanneet. Nyt vasta tuntuu siltä, että löysin sopivan hiihtorytmin tasamaalle. Aikaisempi kepinväli ja tauko muuttui viimein hitaasti kiiruhtamiseksi. Näin kauan se kesti. Käytin lumikenkiä nousussa kun suksista loppui pito. Hyvin meni niillä mäki ylös. Lähdin viimein kelkkauralta omille teilleni. En tiedä vielä onko se hyvä vai huono ratkaisu, mutta tulevat päivät sen kertoo.

Puoli neljän aikoihin laitoin teltan pystyyn tunturiin noin 900 metriin. Pelkään, että sää vaihtuu huomiseksi, mutta minkäs teet. Tänään taas kaunis aurinkoinen ja pilvetön päivä.

Saas nähdä koska taas seuraavan kerran puhelimen kuuluvuusalueella... Veikkaan, että viikon päästä. Ei sillä, että kaipailisin, mutta rockilla varmaan olisi tarvetta kuville. Pysyttelen ylätunturissa varmaankin muutaman päivän ja koitan sillä säästää itseäni pahoilta nousuilta, mutta sää sen viime kädessä määrää. Matkavauhti on hidastunut huomattavasti kun lähdin kelkkauralta.

Vaimokstugan: 7439350, 1547075 850 m
Telttapaikka: 7440424, 1538903 908 m
Etäisyys: 8,2 km linnuntietä

Matkalla...

Ensimmäinen viikko takana tässä vaiheessa. Ennen lähtöä olin miettinyt miten kovaa rasitus tulisi olemaan, mutta en ollut viltimmiskäkään unissa kuvitellut tällaista. Tähän mennessä jokainen päivä oli alkanut erittäin kipeällä keholla ja päättynyt vielä kipeämpänä.

Täyden ahkion vetäminen tuntui enemmän voimaharjoittelulta kuin kestävyysharjoittelulta. Ylämäissä jouduin käyttämään hetkellisesti kaikki voimat jotta sain ahkion liikkeelle ja taukoja oli pidettävä säällittävän usein. Lihakset huusivat happea ja energiaa, mutta vain happea oli tarjolla. Energiatasapaino oli huimasti miinuksella ja sen vuoksi todellista palautumista ei kovinkaan paljoa yön aikana ehtinyt tapahtua. Lihaksisto oli kataboliassa eikä korvaavaa proteiinia ollut tarpeeksi saatavilla. Toki rasvaakin kului varmasti paljon tässäkin vaiheessa mutta luulen lihasmassan katoamiseen suurimpana syynä olleen juuri ensimmäisen ja toisen viikon ponnistelut.

Henkinen rasitus oli kovaa sen vuoksi koska elimistö oli kovissa kiputiloissa kaiken aikaa. Yksinäisyys ja eristyneisyys ei haitannut koska niitä ei ehtinyt muilta tunteilta ajattelemaan kovinkaan paljoa. Kenties olin tyytyväinen kun sain olla yksin kipuineni eikä tarvinnut ajatella ketään muuta ja sai keskittyä omaan toimintaan. Erityisiä pelkoja tai epävarmuuksia ei tässä vaiheessa ollut.

Päivittäiset etapit olivat huomattavasti lyhyempiä kuin olin ajatellut. Kymmenen kilometriä oli todella pitkä matka täydellä ahkion kanssa eikä elimistö ollut vielä tottunut rasitukseen. Tässä vaiheessa olin edennyt linnuntietä noin 50 kilometriä vaikka 70 oli suunniteltu. Olin tässä vaiheessa aika varma siitä, että en ehtisi koko matkaa aikataulun mukaan suorittaa.

Perjantai 5.3. 7. päivä

Paskin päivä tähän mennessä. Varmasti tulee vielä huonompiakin mutta kuitenkin... Aamulla heikkoa näkyvyyttä mutta tunnin jälkeen näkyvyys nolla. Lämpötila nousi plussan puolelle ja puolenpäivän jälkeen alkoi satamaan lunta.

Ensimmäinen eksyminen mutta GPS ja kartta/kompassi yhdistelmällä taas kartalle. Rakot sairaan kipeät ja vasemmassa kädessä on varmaankin jokin tulehdus etusormen jänteessä. Mikäli huomenna on samanlainen ilma kuin tänään pidän lepopäivän, muutoin pyrin pääsemään alas täältä ylätunturista.

Putosin pienen jyrkänteen kun mitään en nähnyt mutta ei suurempia vammoja. Olisi kyllä varmaankin voinut käydä pahemminkin... Pieni kolhu kantapäähän.

Lähtöpaikka: 7440424, 1538903 908 m
Teltpaikka: 7442200, 1538900 965 m
Etäisyys: 1,8 km linnuntietä

Tämän päivän "onnettomuus" pisti miettimään reissun turvallisuutta. Tuurilla mitään suurempaa ei käynyt enkä tässä vaiheessa vielä tiennyt miten pahaksi tilanne lopulta käy. Hetken oli varma siitä, että joudun kamppailemaan ja selviytymään pois, mutta onneksi nilkalle tai jalkaterälle ei käynyt sen kummemmin. Haava oli tosin kipeä heti alusta alkaen, mutta jostain syystä mieli vielä tässä vaiheessa kielsi kivun ja selviytyminen nousi pääasiaksi. Teltan pystyttäminen ja ruoan saaminen olivat ensisijaisia selviytymisen kannalta ja vasta niiden jälkeen oli jalan vuoro.

Matkalla...

Edellinen ilta oli varsin toivoton. Ei niinkään pelkoa vaan pettymystä ja epä tietoisuutta siitä, että pystynkö vielä jatkamaan matkaa. Jalka oli kipeä ja olin pettynyt omaan toimintaan. Hiihtäminen oli tuskallista, mutta on ihmeellistä mihin kaikkeen ihminen tottuu.

Seuraavaan asuttuun paikkaan oli tästä paikasta noin 50 kilometriä joten jouduin selviytymään ainakin sinne saakka omin avuin. Avohaava paikassa johon kohdistuu kaiken aikaa mekaanista ärsytystä oli erittäin hankala.

En kirjannut tapahtumia päiväkirjaa koska jollain tapaa en halunnut tunnustaa tapahtumaa enkä halunnut muiden lukevan siitä. Kuitenkin suurin päiväkirjan lukijakunta olin minä itse joten koitin itselleni vakuuttaa tilanteen pienuutta. Puhuin päiväkirjassa vain rakoista vaikka ne olivat toisarvoisia vuotavan haavan rinnalla. Kestää vielä muutama päivä ennen kuin tunnustan haavan päiväkirjassa.

Lauantai 6.3. 8. päivä

Eilisen ja viime yön luovutusmentaliteetti oli aamulla jo hieman laantunut. Viime yön unet aivan järjettömiä mutta ihmekös tuo. Elimistö sai onneksi pitkän levon vaikka lepopäivä jäikin pitämättä... Myöhemmin sitten.

Nousin jo seiskalta kun ei enää tullut uni silmään. Auringonnousu oli hieno, mutta pääosin taivas oli pilvessä. Pakkasta aamulla aste pari. Lähdin laskeutumaan ja onneksi mäki ei ollut aivan niin jyrkkä kuin olin kuvitellut. Pääsin hyvin laskemaan alaspäin. Lämpötila vaihteli päivällä -2-+7 välillä ja samalla satoi myös 10 senttiä pehmeää nuoskaa... Taivaltaminen kävi lähes mahdottomaksi. Kun vaan tulisi niitä -5 päiviä niin jo auttaisi.

Laitoin teltan kahdelta seuraavan päivän nousun juurelle. Sain onneksi kuutisen kilometriä hiihdettyä. Oikeaan kantapäähän sattuu aivan järjettömästi. Compeedkaan ei ole auttanut. Huomiseksi kokeilen laittaa kenkään kannan alle jotain jos se vaikka auttaisi. Seuraavat kaksi päivää ovat varmaankin täyttä työtä. Kiivettävää olisi noin 200 korkeusmetriä ja pehmeää lunta on parikymmentä senttiä... tämän päivän mottona oli "sentti se on edistystä sekin".

Ensimmäinen viikko on nyt mennyt ja alku on ollut todella työntäyteinen ja vaikea. Painava ahkio ja rakot jaloissa sekä vihoitteleva vasen käsi eivät lupaa hyvää. Toivottavasti seuraava viikko tuo parempaa tullessaan. tänään vielä toinen ruoka ja lepoa. toivottavasti tulee uni silmään ajoissa.

Lähtöpaikka: 7442200, 1538900 965 m
Telttapaikka: 7447745, 1537582 797 m
Etäisyys: 5,7 km linnuntietä

Matkalla...

Sunnuntai 7.3. 9.päivä

Klo 9.00. Ilma varsin epämääräinen. näkyvyys varsin huono ja lunta tuiskuaa tuulen kanssa. Toisaalta mukavaa vaihtelua parin päivän täydelliselle hiljaisuudelle. Ilmanpaine on onneksi nousussa joten katselen tässä vielä jospa lähdän iltapäivällä liikkeelle. Pakkasta ei taaskaan liene kuin aste pari (teltassa +3). Saattaa olla että tästä tulee se kauan kaivattu lepopäivä mutta ei se kyllä pahaa tekisi. Saas nähdä mitä sitä keksii tekemistä kun kirjakin jäi mukaan ottamatta. Taidan kuluttaa puhelimen akkua ja pelata jotain.

Klo 10.30. Sää alkaa hieman seljetä mutta menosuuntaan näkyvyys vielä todella heikko. Katselen vielä tunnin miten sää edistyy. Tuuli 5-7 m/s joten ei mikään ylivoimainen. Saattaa tosin ylöspäin mentäessä voimistua huomattavasti. Pelailin puhelimella ja kulutin puolet akusta odotellessa. Ajattelin kokeilla nousua vaelluskengillä ja lumikengillä. Vasemman jalan rakko alkaa selvästi jo parantua, mutta oikea jalka tuntuu kipeytyvän entisestään. Odottelu jatkuu...

Klo 12.30 päätin lähteä liikkeelle. Näkyvyys ei aluksi suuremmin parantunut mutta kun pääsin jonkin matkaa ylöspäin näkyvyyskin parani. Etenin vaelluskenkä/lumikenkä yhdistelmällä yllättävän hyvin ja kiipesin nousun ylös asti. Tuuli oli välillä aika kova; 10-12 m/s ja epäilinkin, että tuleekohan itku telttaa pystyttäessä. Matkalla näin ensimmäisen porotokankin. Olin jo aikaisemmin nousussa ihmeteltyt pyöreitä painaumia lumessa ja epäillyt

niitä porojen jäljiksi. Tokka juoksi niin nopeasti piiloon ettei kuvaa ehtinyt ottaa eikä niitä sen jälkeen ole näkynyt. Laitoin teltan neljän aikoihin varsin avoimelle paikalle ja toivonkin ettei tuuli ylly kovin kovaksi. huomenna jo on hyvä ilma ja sukki kulkee niin saatan päästä Staddajakkastuganille. Siis jos on hyvä päivä... Sinne on kuitenkin vielä kymppi matkaa. Nyt vielä iltaruoka ja sitten unta. Kaakaotakin tuli juotua kaksin kappalein tänään ihan vaan hivin vuoksi.

Lähtöpaikka: 7447745, 1537582 797 m
Telttapaikka: 7451825, 1536679 967 m
Etäisyys: 4,2 km linnuntietä

Matkalla...

Olin erittäin väsynyt päästyäni Staddajåkkalle ja tupien kiinni olo tuntui vielä pahemmalta kuin teksti antaa ymmärtää. Lepopäivien puute ja viime päivien kovat kokemukset vaikuttivat niin fyysisesti kuin psyykkisestikin. Staloluoktan lähestyminen oli kuitenkin hyvä asia jonka avulla jaksaisin vielä hetken matkaa.

Tässä vaiheessa haava on jo alkanut tulehtumaan ja vasemman käden etusormen tulehdus on myös erittäin paha. Vasemmalla kädellä ei pystynyt tarttumaan kunnolla mistään kun käden aukaiseminen ja kiinni puristaminen sattui.

Maanantai 8.3. 10. Päivä

Ilta kävi eilen todella tuuliseksi enkä meinannut saada unta kovan myräkän vuoksi. Aamulla pieni pakkanen ja tyyni lupailivat hyvää hiihtosäätä. Alku meni mukavasti ahkion liukuessa eilisen lailla ja eteneminen oli sujuvaa. Ensimmäinen tunti tuli tosin vedettyä hieman liian kovasti. Puolen päivän aikoihin pakkanen alkoi laskemaan päätyen viimein pari astetta plussalle. Ahkion liuku loppui saman tien. Söin pari kilsaa ennen tupaa.

Olin jo mielessäni valmistautunut siihen että tupa on kiinni, mutta silti pettymys oli suuri kun saavuin perille ja tupa oli todellakin kiinni. Nyt on todella vetämätön ja jostain syystä erittäin pettynyt olo ja mieli matalalla. Laitoin teltan mökkien pihalle ja laitoin ruoat alulle. Huomenna on taas raskas päivä Staloluoktaan jossa toivon tupien olevan auki.

Vaihdoin tänään kalsarit.. Koitin saada vähän pestyä itseäni saveteilla, mutta huonolla menestyksellä Savettien ollessa umpijäässä. No, ensikerralla sitten. Toivottavasti ei tule kovin kylmä yö mutta toivon huomiseksi pakkasilmaa paremman luiston toivossa. Aloitan tänään lääkekuurin vasemman käden tulehduksen vuoksi. Oikea kantapää on edelleen kipeä... Erittäin kipeä.

Lähtöpaikka: 7451825, 1536679 967 m
Staddajåkkastugan: 7460750, 1534050 700 m
Etäisyys: 9,3 km linnuntietä

Matkalla...

Tappava päivä. Jos olisi tapana vuodattaa kiukun kyyneliä niin tämä olisi varmasti ollut sellainen. Oli kuitenkin mukava huomata (näin jälkikäteen), että oma selviytymisvietti on erittäin vahva ja kyky keskittyä olennaisiin ja selviytymisen kannalta tärkeisiin asioihin on hyvä.

Vielä tämänkään päivän jälkeen en pystynyt lupaamaan itselleni lepopäivää huomiseksi vaan ajattelin jatkavani Arasluoktaan. En vielääkään ollut myöntänyt tilannetta ja sitä, että koko reissu oli vaakalaudalla. Jalka oli jo erittäin tulehtunut ja koko jalkapöytä oli punainen ja turvonnut.

Tiistai 9.3.

11. päivä

Aamu oli vastahakoinen. Oikea jalka on sen näköinen, että jos se olisi jonkun muun jalka niin en viitsisi katsella. Ulkosyrjään on kantaluun viereen haavan kohdalle tullut painauma joka on aivan musta. Iho on koko kantapään alueelta aivan punainen ja hieman turvonnen oloinen. En laittanut uutta Compeedia siihen päälle vaan ajattelin kokeilla ilman. Huomasin myös että oikean jalan nimetön varvas on aivan musta ja siitä lähtee kynsi... Mistäköhän sekin.

Koko yö oli ollut plussaa ja niin oli vielä aamullakin. Aamun +3 muuttui päivän aikana jopa hetkellisesti plus kymmeneksi. Järjetön ilma. Yllätykseksi luisto oli kuitenkin aamulla hyvä joten matka sujui jouhevasti. Näyttää siltä, että aamun ensimmäinen tunti on aina paniikinomaista, pelokasta hiihtämistä vaikka kuinka koittaa hillitä menoa niin silti vauhti meinaa karata käsistä. Pari ensimmäistä tuntia seurailin jokea. Onneksi sulapaikkoja ei ollut... Ainakaan näkyvillä. Sitten tulin todella kumpuilevaan jokimaastoon jossa suksen ja ahkion pohjiin alkoi lumi paakkuuntua. Meno tyssäsi siihen. Noin kahden kilometrin matkaan meni yli kaksi tuntia ja pinna oli todella tiukalla.

Tuli ensimmäisen kerran tällä reissulla sanottua vittu ja saatana ääneen. Toisella kerralla saattoi jopa mennä hieman huutamisen puolelle.

Joku lappalainen siitä ohi kelkalla ajeli pyssy selässä muttei varmaan tohtinut pysähtyä kyselemään kuulumisia. Sen verran taisi olla vittua ilmassa että ruotsalainenkin sen ymmärsi.

Vaihdoin sukset lumikenkiin mutta eipä se saatanointi siihen vielä loppunut. Ahkion pohjaan pakkasi lunta siihen malliin, että parhaimmillaan se oli kuin joku saatanan kyljelleen kaatunut norsu jolla on syöksyhampaan vetoaisoina. Kyllähän norsuakin hetken jaksaa vetää, mutta tämä peijooni vielä päätti itseään huvittaa sillä, että leikki Puuha-

Matkalla...

Peten yli-innokasta traktoria keräten toisen ahkiollisen lunta eteensä ihan vaan työntääkseen sitä paikasta toiseen. Sääli ettei sattunut enää sitä lappalaista pyssyn kanssa paikalle, että ois voinu ihan vaan rauhoittuakseen päästää pari laukausta ahkioon. Olisi siinä voinu mennä lapinmieskin sanattomaksi. Kyllä se nyt tässä tätä kirjoittaessa huvittaa, mutta veikkaampa, että huomenissa voi Staloluokta-city kuulla muutaman valitun suomalaisen sanan.

Päästyäni pahan kohdan ohi ja saatuani taas ahkion luistamaan (kompassi on hyvä jääskraba) jatkoin lumikengillä Staloluoktan suuntaan. Kun ahkio liukui mukavasti ja löysin viimein kelkkauran (ensimmäinen viiteen päivään). Päätin loppumatkasta koittaa suksiakin. Hyvin pelasivat kelkkauralla ja loppumatka alkoi sujumaan. Tein pienen reittivalintavirheen aivan lopussa ja jouduin saapumaan jään kautta sightseen-reittiä Staloluoktaan. Yllätys oli valtava kun törmään takaa paljastui pieni kylä kartan muutaman kodan sijasta. Oikeita taloja siellä täällä reilusti yli kolmattakymmentä eivätkä kaikki olleet aivan pieniäkään.

Löysin viimein STF stuganin joka erittäin suureksi yllätykseksi oli auki ja täysin autio. Ovi oli jäänyt joltain vahingossa auki. Päätalossa oli kymmenkunta erillistä kahden-neljän hengen huonetta ja salikin oli varsin suuri. Viereinen "autiotupa" oli myöskin onneksi auki. Pienen alkusählingin jälkeen eräs kelkka/huoltomies kävi kääntämässä pääkaasun hanan auki niin sain lämmityksenkin päällä. Vastoin koko

reissun tarkoitusta päätin jäädä tupaan nukkumaan. Monot kyllä kaipasivat vähän lämpöä. Nyt istun lämpimässä tuvassa itsekseni, juuri syöneenä ja kirjoittelen varsin pitkälti tarinaa. Oikea jalka kesti yllättävän hyvin, mutta on kyllä levon tarpeessa. Vasen etusormi on edelleen yhtä tulehtunut kuin ennenkin mutta toivottavasti lääkkeet alkavat pian auttamaan siihen. Riippuen huomisesta säästä, katson pidäkö lepopäivän vai jatkanko matkaa. Arasluoktaan on aika matka mutta jäätä pitkin on tasaista mennä. Tupaisäntäkin kävi juttelemassa hetken kunnes jatkoi ties minne. Näin tänään pari hirveäkin. Ihan oikeasti vaikka tunturissa ollaankin ja riekkoja (ja kiirunoita) vaikka muille jakaa. Poroista ei viitsi mainita. Vähissä on lumet olleet toissapäivän jälkeen. Toivottavasti sillä ei suuremmin ole vaikutusta mun reittiin. Tänään näkyi paljon selkeitä pälvikohtia ja edelleenkin plus viisi ei liiemmin tilannetta auta. Kunhan vaan ei nousisi vesi jäälle.

Staddajäkkastugan: 7460750, 1534050 700 m
Staloluokta: 7469500, 1538400 560 m
Etäisyys: 9,8 km linnuntietä

Matkalla...

Vasta nyt on tajuntaan tullut se, että nyt on levättävä ja annettava jalan parantua. Yön yli nukuttua ja aamulla herättyä näin asian uusin silmin tajuten ettei asiat itsekseen parane.

On voinut olla hyväkin asia, että ei ole pystynyt ajattelemaan tilanteen vakavuutta aikaisemmin vaan on säästänyt ajattelemisen niille hetkille kun on turvallista pohtia jatkoa ja tilanteen vakavuutta. Osittain sekin kenties kuuluu siihen kykyyn jolla selviytyy eteenpäin.

Jalan paraneminen tulee kestämään jonkin aikaa eikä kiireelle ole tilaa vaikkakin päiväkirjassa tuskailenkin paikallaan oloa. Sillä vaan todennäköisesti vakuuttelin itselleni etten anna periksi vaan jatkan kun tilanne taas antaa myöden.

Keskiviikko 10.3. 12. päivä

Klo 8.45. Syön aamupuuroa ja katselen ulos ikkunasta. Ulkona on aivan yhtä huonon näköistä kuin eilenkin. Tänään on kauan kaivattu vapaapäivä. Ei sen takia, että niin ajattelin vaan sen takia, että oikeassa kantapäässä on yli kahden euron kolikon kokoinen avohaava. Toivottavasti se alkaisi jo parantua tänään ja lakkasi viimein vuotamasta. Vähän se on myös tulehtunut mutta jos haava kuivuisi niin tulehduskin varmaan vähän hellittäisi. Voi olla, että tässä joutuu viettämään vielä huomisenkin

mutta reissun jatkuvuuden kannalta on parempi saada jalka kuntoon vaikka siinä menisikin muutama päivä.

Klo 12.45. Odottelen ruoan valmistumista. Ulkona edelleenkin plus viisi ja tyyntä. Ilmanpaine on korkealla joten voisi luulla että olisi hieman kylmempi. Tylsä päivä. Kirja olisi mukava... Tupaisännän kanssa juttelin, että näyttää lumet todella huonolta ja jos näin jatkuu niin ei kauaa jäistäkään tiedä. Melkein jo toivoisi jonkun hiihtelijän sattuvan tänne yöksi niin olisi edes jotain tekemistä kun voisi edes jutella jonkun kanssa. Koitin lukea ruotsalaista tunturijulkaisua mutta menestys oli odotetunlainen... kuvat oli kuitenkin kivoja. Jos tässä menee vielä pitkään niin joudun hieman oikaisemaan reittiä, muuten loppuu ruoat ja polttoaine. Tosin tuvissa voi tehdä ruokaa, mutta ovat siitäkin täällä keksineet rahastaa hyvän verran.

Klo 16.00. Aika hiljaista on ollut... ei ole liiemmin kelkkoja kuin hiihtelijöitäkään kuulunut. Vasemman jalan rakko on jo melkein kokonaan parantunut mutta oikeasta jalasta en osaa mitään sanoa. En oikein tiedä pitäisikö siihen laittaa jotain päälle suojaksi vai onko se hyvä ilman mitään että se voi hengittää hyvin. Nyt se ei enää voida niin paljoa kuin aikaisemmin mutta heti jos siihen jotain laittaa niin heti alkaa vähän vuotamaan. Näyttää siltä, että vielä huomisenkin tässä menee.

Klo 18.00. Laitoin ruoan alulle. Ei mitään tekemistä eikä aika kulu millään. Koitan vähän kirjoitella kupu-teoriaa uuteen uskoon mutta yksin ääneen miettiminen alkoi kuulostamaan huolestuttavalta niin lopetin senkin. Sain tosin jotain raapustettua, mutta sekin on varmaan samaa perustaa kuin edellinenkin.

Klo 20.30. Menen pesemään hampaat ja menen nukkumaan toiveena päästä huomenna liikkeelle mutta tietäen että niin tuskin tapahtuu.

Matkalla...

Oli todella vaikeaa olla paikoillaan ja koittaa levätä. Keho oli todella kipeä pitkästä alkumatkasta jolloin ei lepopäiviä tullut pidettyä. Tänä päivänä tuli hieman yksinäinen olo siitä kun ei ollut ketään kenelle jutella, mutta se meni ohi jonkin ajan kuluttua. Olin ollut matkassa kuitenkin vasta päivän alle kaksi viikkoa eikä tässä vaiheessa vielä todellinen yksinäisyys päässyt vaivaamaan. Ja olihan tupaisäntä käynyt kerran päivässä katsomassa olenko vielä tuvalla.

Torstai 11.3. 13. päivä

Klo 7.45. Istun tuvassa ja odottelen puuron jäähtymistä. Ei tule tänään lähtöä täältä. Alku näytti hyvältä mutta kun laitoin sukat ja kengät jalkaan ja kävin vessassa niin johan alkoi taas haava vuotamaan. Yön aikana syntynyt rupi repesi ja haava aukesi taas. Laitoin tosin rupeen vähän huulirasvaa, että se joustaisi edes hieman kävellessä mutta ei se ainakaan auttanut. Aloitin lääkekuurin jalan tulehduksen vuoksi. Voi olla, että koitan saada kelkkakyytiä sellaiseen paikkaan mistä saisi puhelinyhteyttä. Olisi kiva myös saada jonkun lääkärin mielipide kantapäästä. Toivon, että tupaisäntä tulisi käymään tässä aamupäivällä niin voisi hieman kysyä häneltä neuvoa.

Klo 10.50. Tupaisäntä kävi juttelemassa ja sanoi, että loppuviikosta joku saattaisi olla menossa Ritsemin suuntaa, mutta se luonnollisesti maksaa... Nyt siemailen kaakaota ja toivon, että jalka paranisi pian. Sain kaksi englanninkielistä kirjaa luettavaksi niin ei aivan tylsyyteen kuole.

Klo 12.15. Helvetin helvetti. Ulkona paistaa aurinko ja hiihtosää olisi mitä erinomaisin. Parane ny jalka perkele.

Klo 18.00. Kolme englantilaista saapui tupaan hieman aikaisemmin ja asettuivat taloksi. Saan huomenna kyydin Akka-tuville. Nyt vielä ruokaa ja seurustelua.

Matkalla...

Tämä päivä oli kenties reissun jatkon kannalta paras päivä. Se, että pääsin puhelimen kuuluvuusalueelle ja sain Mitjalta neuvoja jalan hoitoon oli erittäin tärkeää. Lepääminen oli nyt tärkeysjärjestyksessä ensimmäinen asia ja koitin kaikin voimin olla ajattelematta liikkeelle lähtöä.

Tässä Akka-tuvalla oli kuitenkin vaikeinta saada aikaa kulumaan ja ärsyttävän epämiellyttävät ajatukset pyörivät kokoajan mielessä. Turhautuminen ja eristyneisyys olivat päällimmäiset tuntemukset joita koitin lieventää keksimällä jotain pientä tekemistä ja lukemalla ruotsalaisia lehtiä (joista alkoi jo jotain ymmärtämään).

Perjantai 12.3. 14. päivä

Sain tänään kelkkakyydin Akka-tunturin tuville lähelle Ritsemiä. Tässä on puhelin kuuluvuus niin saa vähän kysyttyä neuvoa jalan suhteelliseneen. Aamulla haavaan oli taasen kasvanut rupi joka märki pois kun jouduin laittamaan kelkkamatkaksi kengät ja sukat jalkaan.

Tavallaan vähän hävettää tulla eteenpäin kelkkakyydillä, mutta nyt taitaa olla kyllä siihen oikeuttava tilanne. Katson tässä muutaman päivän miten jalka edistyy ja teen sitten päätöksen jatkosta. Ärsyttää jos matka jää vain tämän mittaiseksi.

Kuulin tänään, että Arduin oli kadonnut reissullansa. No, toivottavasti löytyy taasen. Juttelin tänään puhelimesta pikaisesti. Tuli puheluiden jälkeen tosi orpo olo jostain syystä. Ei olisi kannattanut näköjään soittaa ollenkaan.

Kohta teen taas ruokaa ja sitten nukkumaan. Tässä tuvassa ei ole edes kaasuhellaa vaan pitää kamiinan päällä värkätä. Puutkin ovat pyöreitä halkaisemattomia pollejä, eikä talossa ole kirvestä. Saha onneksi löytyy, että saa edes puut sahattua. Kamiina on surkean pieni tupaan nähden.

Kelkkakyydissä ahkiosta lähti toinen aisanaru irti, mutta sain sen onneksi helposti laitettua takaisin. Kulutin tänään ensimmäisen puhelimen akun loppuun ja samalla selvisi, että aurinkokennossa ei löydy potkua tarpeeksi akun lataamiseen. Onneksi on vielä toinen akku mutta ei silläkään pitkälle pääse. Toivottavasti Ritsemissä pääsen lataamaan puhelinta kun kuljen siitä ohi.

Vatsassa kiersi siihen malliin, että päätin keittää vain iltapuuron pussiruoan tilalle eikä tässä nyt niin kovasti ole töitäkään tehty, että pitäisi kovasti tankata. Alkaa tuntua siltä, että tulen painavampana pois täältä kun tullessa olin.

Tänään oli todella hieno ilma. Aurinko paistoi. Olisi ollut hyvä hiihtoilma. Pakkasta oli varmaankin kymppin verran ja nyt on kirkas taivas ja tähdet ovat näkyvillä joten tulee varmaankin viileähkö yö. Saa nähdä miten mökki viilenee yöllä ja miten saa aamulla kamiinan syttymään. Viereinen Akka-tunturi on todella vaikuttavan näköinen auringonlaskussa.

Matkalla...

Lauantai 13.3. 15. päivä

Klo 9.30. Heräsin aamulla viiden aikoihin aika pirteänä, mutta sain onneksi unenpäästä taas kiinni. Seuraavaksi heräsin kuudelta ja aloin sytyttämään kamiinaa. Tuolta palaa aikamoinen määrä ennen kuin pyöreän puun saa syttymään. Täytyy koittaa päivällä sahata pieniä puunappeja huomisaamuksi jos niillä vaikka syttyisi helpommin.

On se aika hiljaista täälläkin. Ritsemin valot loistavat yöllä merkiten sivistystä. Toivottavasti joku hiihtelijä eksyisi tällekin tuvalle.

Unet ovat tosi outoja. Lähes kaikki unet ovat kavereista, sukulaisista ja tuttavista, mutta kavereista kenties eniten. Lähes kaikissa unissa on kuitenkin sama viesti; olen jo joko palannut reissusta tai vasta lähdössä. Kai sitä kaipaa kuitenkin jonkinnäköistä seuraa koska paikat eivät unessa ole tärkeitä. En muista oliko liikkeellä ollessa niin paljoa unia mutta tämä paikallaanolo tuntuu rassaavan. Puhelin on hassu juttu. Nyt kun on paikallaan niin tekisi kovasti mieli pitää sitä päällä vaikka ei siihen kukaan soita eikä itsekään sillä soittaisi.

Klo 12.15. Taivas on kirkas, mutta tässä laaksossa on hieman utua joka näyttää auringon lämmittäessä nousevan ylöspäin ja aurinko pääsee maahan asti. Tylysää. Kohta pitää lähteä tekemään puita illaksi ja huomisaamuksi.

Klo 17.00. Tylysää. Tällainenkin oleminen on joskus ihan kivaa jos on sitä varten

tänne tullut, mutta nyt ei voisi vähempää kiinnostaa. Ei näytä kovinkaan suosittu tupa tämäkään olevan. Kelkkoja on mennyt muutama päivän aikana ohi ja viisi tai kuusi koiravaljakkoa meni aamulla yhteen suuntaan ja iltapäivällä toiseen. Hiihtäjiä ei ole näkynyt kuin kaksi ja nekin olivat menossa tunturin suuntaan. Laitain iltaruoksi vain puuroa taas kun ei oikein ole nälkä istuskelun johdosta. Toivottavasti tänään saisi unta jo kasin jälkeen niin ei tarvitsisi istuskella kauhean kauaa pimeässä.

Klo 20.30. Kupu-teoria sai uusia ulottuvuuksia ja lähtökohtia sekä mielenkiintoisen yhdistelmän. Onneksi tuvassa oli yksi kynttilä niin ei aivan pimeää ole. Menen kohta nukkumaan niin voi taas aamulla ihmetellä mitä tekisi.

Matkalla...

Todella tuskastuttavia päiviä Akka-tuvalla. Onneksi jalka alkoi hiljalleen paranemaan ja turvotus ja tulehdus alkoivat laskemaan lääkkeiden vaikutuksesta.

Sunnuntai 14.3. 16. päivä

Klo 09.00. Jouduin nousemaan jo seiskalta kun ei tullut enää uni silmään. Tämä on nyt viides päivä paikallaan oloa. Päätin, että huomenna hiihdän Ritsemiin ja katson siellä miten jalka voi. Nyt aamulla jalka näytti pitkästä aikaa taas omalta jalalta ja onnistuin eilen pitämään ruvenkin siinä päällä koko päivän. Vähän tosin se vuosi vielä eilen mutta jos vaikka tänään saisi sen pidettyä kuivana. Yllättäen kun pitäisi liikkeelle lähteä niin sää vaihtuu. Ilmanpaine on laskenut parikymmentä yksikköä viimeisen vuorokauden aikana ja lämpötila on noussut kohta jo plussan puolelle.

Klo 13.00. Kävin taas sahaamassa vähän puita. Juttelin taasen pikaisesti puhelimissa. Ulkona tuulee jonkin verran ja alkoi juuri satamaan luntakin. Toivottavasti ei nyt kovin paljoa sataisi niin ei tarvitsisi heti huomenna taistella ylettömästi.

Klo 15.30. Tuuli tyyntyi ja lumisade lakkasi. Nyt tuntuu minuutit venyvän tunneiksi eikä aika kulu millään. Ei voi muuta kuin toivoa, että pääsisi huomenna viimein liikkeelle.

Klo 18.45. Ulkona sataa lunta vaakasuoraan... Eli tuulee jonkin verran. Jos huomenna vaan on edes jonkin näköinen ilma niin hiihdän Ritsemiin. Alkaa olemaan mitta täysi täällä mökissä istumiselle. Jos joutuu jossain huilaamaan niin mieluiten edes ihmisten ilmoilla. Eikä täälläkään niin paha olisi kun ois jotain luettavaa... se kirja. Vielä jos koitan jaksaa olla menemättä nukkumaan pariin tuntiin niin hyvä olisi. Lähden aamulla aikaisin liikkeelle kun kuitenkin herään jo kuuden kieppeillä.

Matkalla...

Oli mukava päästä ihmisten ilmoille pitkästä aikaan. Suihku nosti motivaatiota huomasti vaikka jouduinkin laittamaan likaiset vaatteet takaisin päälle.

Kuulin tässä vasta, että lähin lääkäri olisi Abiskon vieressä Björklidenissä ja sinne olisi matkaa vielä yli sata kilometriä. Päätin jo illalla, että jään vielä toiseksi päiväksi tähän lepäämään.

Tulehdus jalassa oli jo laskenut hyvin mutta jalka punotti taas hiihtämisen jälkeen ja oli kipeä. Jalka tarvitsi vielä tässä vaiheessa paljon lepoa jota ei tulevina päivinä ollut kovinkaan paljoa tarjolla.

Maanantai 15.3. 17. päivä

Lähdin Akka-tuvalta jo kasin aikoihin kun sää oli tyyni. Yöllä (ja eilen illalla) oli satanut viitisen senttiä kevyttä pakkaslunta joten kelkkaurat olivat kadonneet jonkin verran näkyvistä. Onneksi matka tuvalta Ritsemiin oli jäätä pitkin joten mäkiä ei liiemmin ennen loppua kohdalle sattunut.

Jalka oli hiihdon aikana suhteellisen hyvä mutta pysähdyksen jälkeen liikkeelle lähdöt olivat pahoja. Sitten kun taas sai liikkeen kulkemaan niin sitten taas meni hyvin. Matkaa tuli noin 12 kilometriä ja aikaa kului kolmisen tuntia eli olin perillä jo kello 11.00.

Haavasta repesi koko arpi pois ja se alkoi taas vuotamaan ja on ollut erittäin kipeä koko illan. En tiedä pystynkö huomenna heti jatkamaan mutta sen näkee aamulla.

Kävin suihkussa tänään, mutta jouduin laittamaan samat likaiset vaatteet päälle. On mukava katsoa telkkaria vaikka ei siitä mitään ymmärräkään. Saan onneksi ladattua puhelimen akut täällä, kun aurinkopaneeli ei sitten toiminut. Oli mukava hiihtää tänään taas pitkästä aikaan, tuntui tosin siltä, että tulehdus olisi vienyt vähän voimia, mutta tiedä häntä. Pesin itseni suihkussa astianpesuaineella kun muutakaan saippuaa ei ollut ja kuivasin astiapyyhkeeseen paremman pyyhkeen puuttuessa. Kello on kohta kymmenen joten jätän telkkarin ja menen nukkumaan.

Akka: 7505336, 1566094 463 m
Ritsem: 7515400, 1570700 500 m
Etäisyys: 11,0 km linnuntietä

Matkalla...

Päätin jatkaa matkaa ainakin Abiskolle saakka. Päätös oli tavallaan aika helppo ja se tuli luonnollisena valinta mieleeni. Jalka oli jo näyttänyt parantumisen merkkejä ja laskin pääseväni kahdessa viikossa Abiskolle joten hengenvaaraa ei suuremmin olisi vaikka tulehdus pahenisikin. Lääkkeitä oli vielä jäljellä ja jatkoin lääkkeiden syömistä.

Noin 60 kilometrin jälkeen reitti yhdistyi Kungsledenin, mutta oma reittini oikaistuisi jonkin verran koska päätin edetä joutuin Abiskolle ja käydä varmuuden vuoksi näyttämässä jalkaa lääkärissä.

Tiistai 16.3.

18. päivä

Heräsin aamulla jo kuuden aikoihin eikä tullut enää uni silmään. Jäin suosiolla tänne täksi päiväksi. Jalka on suhteellisen hyvässä kunnossa, mutta vuotaa vähän. Sain paikallisesta putiikista ohutta 2nd Skin systeemiä jota koitan tässä päivällä jos siitä olisi vaikka helpotukseksi hiihtäessä. Lähdän huomenna aamusta liikkeelle. Seuraavalle tuvalle on noin 20 kilometriä matkaa tietä pitkin joten tulee taas pitkistä aikaa telttayö. Tosin mikäli jalka on hyvä niin lopetan tuvissa nukkumisen kokonaan. Eipä ole kovinkaan paljoa väkeä käynyt tässäkin tuvassa, mutta onneksi telkkarista tulee jotain ääntä.

Klo 15.00. Tupaan tuli kolme uutta asukasta. Ruotsalaisia todennäköisesti varmaan vaellukselle lähdössä myöskin tai ainakin kamat näyttävät siltä. Olen koittanut syödä kaikkea mitä on tullut ylimääräisenä mukaan otettua; kiisseleitä ja suklaata. On vaan aika paljon syödä ensin päiväannokset ja sitten vielä ylimääräiset systeemit. Ei vaan viitsisi poiskaan heittää ja nyt kun jalka on kipeä ei viitsi yhtään turhaa mukana vetää. Luulen, että voita on mukana nyt jo koko loppumatkaksi tai nyt on ainakin niin turpea olo, että voisi vähän laihtuakin.

Klo 19.20. Uudet tulijat ovatkin tupaisäntiä ja -emäntiä. Todennäköisesti ovat menossa samaan suuntaan kuin minäkin mutta en viitsinyt kysyä. Jalka vuotaa taas kun menin kokeilemaan uutta systeemiä. Haava ei varmasti mene umpeen nyt ainakaan kun lähdän liikenteeseen huomenna. Ainakin kaksi viikkoa pitäisi kuitenkin sen kanssa sinnitellä niin sitten olisi Abiskolla tai ainakin siinä lähellä. Siellä voi sitten taas katsoa tilannetta uudelleen. Onhan tuossa matkalla noita muitakin tupia jos se nyt oikein pahaksi äityy. En viitsi tänään enää laittaa iltaruokaa kun on tullut syötyä kiisseleitä ja suklaata koko päivä. Kohta nukkumaan.

Matkalla...

Oli helpottavaa päästä taas liikkeelle. Hiihtäessä ei ajatukset pääse harhaillemaan samoin kuin paikallaan istuen ja on kummallista miten ihminen tottuu kipuun. Jalka vaivasi alussa, mutta jonkin ajan päästä kipu oli hävinnyt ja jalka turtunut kipuun.

Tästä eteenpäin oli sää etenemistä vastaan, mutta en välittänyt siitä. Telttailu oli tosin ongelma, mutta nukuin vielä kaksi yötä tuvissa.

Keskiviikko 17.3. 19. päivä

Aamu lähti käyntiin aikaisin. Olin mennyt nukkumaan jo kasilta joten olin kuudelta jo hereillä. Nousin kylläkin vasta puoli seiskalta, mutta aikaisin kuitenkin. Keitin aamupuurot ja laitoin tavarat valmiiksi lähtöön. Soitin vielä parit puhelut, latasin akun täyteen ja lähetin sähköpostit. Viimein puoli ysin aikoihin kävin palauttamassa avaimen ja aloitin taivaltamisen. Alku oli varsin hikistä hommaa. Nousua oli noin 250 metriä ja aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta. Parin tunnin jälkeen kaikki muuttui kun tuuli alkoi tuivertamaan oikein kunnolla. Oli pakko oikein kaivaa laskettelulasit esiin ja laittaa balaclava kunnolla päähän kun takin kaulus jäättyi poskeen kiinni.

Onneksi tuuli oli sivumyötäinen vaikkakin aika kova sellainen. Tie jota etenin ei meinannut riittää kun tuuli painoi ulos tieltä. Ahkio tuli koko ajan pienessä sivuluisussa vinottain perässä. Pahimmillaan tuuli painoi tien penkereelle jossa oli vähän enemmän lunta joka pysäytti ahkion sivuluisun ja siitä sai suksillekin vähän lisäpitoa. Oli helpompaa olla koko ajan liikkeellä kuin pysähdyksissä. Jos pysähtyi niin sitten meinasi kaatua tuulen painaessa. Tuulimittarilla sain yhdessä kohtaa mitattua 20.5 m/s kun uskalsin pysähtyä mutta saattoi tuo olla pahimmillaan vähän enemmänkin. Siinä vaiheessa alkoi tosin vähän kuumottamaan kun mietin miten saan teltan pystyyn. Olin suunnitellut, että hiihdän tänään noin kymppin koska nousua oli aikalailla, mutta telttapaikan löytäminen puuttomalla tunturilla on vähän vaikeaa. Sitasjauren tuville oli Ritsemistä matkaa noin 17-18 kilometriä ja siksi ajattelinkin hiihtää sen kahdessa osassa. Matkalla tuuli kuitenkin kääntyi hyvinkin myötäiseksi välillä ja suorastaan työnsi eteenpäin joten matka sujui joutuisasti. Varmaankin 3-4 kilometriä matkasta sujui niin, että tuuli työnsi eteenpäin kunhan vaan käden ojensi sivuille lisätuulipinnaksi. Välillä vauhti kasvoi todella kovaksi. Pääsin Sitasjauren tuville noin viidessä ja puolessa tunnissa. Tuvat olivat vielä virallisesti kiinni mutta koska tupaemäntä oli jo paikalla antoi hän jäädä yöksi tupaan. En olisi muutoin jäänyt, mutta teltan pystyyn saanti olisi ollut varsin hankalaa ellei mahdotonta niin ajattelin nukkua taasen sisätiloissa. Jalka kesti yllättävän hyvin, mutta märkii taasen ruven pois. Todennäköisesti taas huomenna siihen on kasvanut rupi joka taas märkii pois hiihdon aikana. Huomenna jos tuuli on laantunut lähden Hukejauren suuntaan. Tuville on matkaa noin kaksi kymppiä joten teltta yö tiedossa ja toivonkin tuulien olevan suotuisia. Kello on nyt puoli kahdeksan joten menen kohta nukkumaan, mutta pelaanpa ensin erän pasianssia tuvassa olleilla korteilla.

Ritsem:	7515400, 1570700	500 m
Sitasjaure:	7530500, 1576600	620 m
Etäisyys:	16,2 km linnuntietä	

Matkalla...

Torstai 18.3.

20. Päivä

Klo 07.20. Tuuli on vieläkin aika kova. Yöllä se kyllä hiljeni vähäksi aikaa mutta taas aamun tullen yltyi. Laitan kuitenkin kaikki valmiiksi lähtöä varten jos tuuli vaikka hieman hellittäisi. Ilmanpaine on vielä eilisestä laskenut tasaisesti joten saattaa olla vielä koviakin tuulia tulossa. Katselen tuohon kahteentoista asti miten sää kehittyy, mutta jos lähtö venyy pitkälle puolenpäivän jälkeen niin sitten saatan jäädä paikoilleni. Lepopäivä tekee hyvää jalalle.

Klo 09.25. Valmistelen lähtöä. Lähden kymmeneltä jos ilma ei muutu miksikään tässä välissä. Pakkanen on taasen pudonnut mutta ei lämpötila taida kovin korkealle nousta tuulen vuoksi ja taivaskin on aivan pilvessä.

Klo 19.00. Istun Hukejauren tuvassa kahden saksalaisen kanssa. Matka oli pitkä ja uuvuttava. Viimeiset kilometrit tuntuivat pitkiltä eikä jaloissa ollut enää voimia.

Tuuli yltyi taasen erittäin kovaksi joskin ei aivan eilisen veroiseksi. Aurinko pilkisteli silloin tällöin pilvien raosta, mutta lämpötila pysyi onneksi miinuksella lähes koko päivän. Nyt näyttää siltä, että tuuli on hieman laantumassa. Toivottavasti huomienen olisi koko päivän huomattavasti tynnempi. Seuraava tupa on Sälka, mutta jospa jo viimein tulisi telttayö. Sälkan tuvalle on matkaa parikymppiä enkä viitsisi enää ahnehtia parin viimepäivän lailla kilometrejä.

Jalka on huomattavasti huonompi pitkien etappien jälkeen, mutta luulen sen johtuvan suurimaksi osaksi kosteudesta joka muodostuu kenkään. Huomenna on sukkienvaihtopäivä. Jospa jalat vähän rauhoittuisivat kun uudet kuivat ja puhtaat sukat ovat jalassa.

Saksalaiset ovat tapansa mukaan äänekkäitä mutta mikäs tässä. Tuleepahan vähän valvottua jos vaikka saisi aamulla nukuttua kauemmin kuin kuuteen. En varmaankaan lähde liikkeelle ennen kymppiä ellei ilma oli aivan mahtava. Tänään töitä tuli tehtyä kypmistä neljään joten kuuden tunnin urakkana 18 kilometriä on ihan hyvä.

Sitasjaure:	7530500, 1576600	620 m
Hukejaure:	7539400, 1590650	880 m
Etäisyys:	16,6 km linnuntietä	

Matkalla...

Tässä kohtaa reissun luonne muuttui. Päivämatkat vakiintuivat pidemmiksi ja alle kymmenen kilometrin päiväetappeja ei tämän jälkeen ollut kuin pari Suomen puolella.

Eteneminen oli jo rutiininomaista ja kaikki päivätoiminnot olivat tuttuja joten ajankäyttö oli tehokkaampaa. Teltan pystytys oli hyvin järjestäytynyt niin kuin oli myös ruoanlaitto ja veden sulattaminen. Energian kulutus retkikeittimessä väheni hieman kun turhat ihmettelyt karsiintuivat ruoanlaitosta. Aamulla rutiini oli tärkeämpi kuin illalla, koska aamut olivat jo tässä vaiheessa hyvin nihkeitä ja vastenmielisiä.

Liikkeelle lähdön jälkeen hiihtäminen oli vain työtä joka piti suorittaa. Maaston muodot tai maisemat menettivät hieman merkitystään ja ajatustyö hiihdon aikana rauhoittui lähes nollaan kehon keskittyessä vain hiihtämiseen. Kaikki energia oli suunnattu eteenpäin kulkemiseen ja mieli tuki tätä ajatusta olemalla häiritsemättä ja hylkäämällä kivun tuntemukset.

Perjantai 19.3. 21. Päivä

Tänään oli taasen pitkä ja rankka päivä. Kaksi kymppiä tuli taas edettyä vaikka ei pitänyt. Lähdin puoli ysin aikoihin kun tuuli näytti laantuvan huomattavasti. Alku oli todella nihkeää ja edellinen päivä painoi jaloissa. Huomattava vastatuuli taas alkumatkasta vähensi myös vauhtia. Noin kahdeksan tai kymmenen kilometrin jälkeen tuuli laantui ja aurinko paisteli lämpimästi. Söin jo kahdentoista aikoihin mikä oli varmastikin erittäin hyvä ratkaisu jaksamisen kannalta.

Saavuin erittäin väsyneenä Sälkan tuville näljältä eli seitsemän ja puolituntia tuli hiihdettyä ja siltä se tuntuikin. Nyt on kolmen päivän aikana edetty noin 60 kilometriä mikä on aikalailla. Tuntuu, että jonkinlainen sitkeys on kehittynyt tähän hommaan. Toki kunto kasvaa ja ahkio kevenee mutta kuitenkin.

Vaikkakin olen Sälkan tuvilla olen telttamajoituksesta. Nyt on tullut jo monta yötä tuvissa oltua joten jo onkin aika taas nukkua taivasalla. Huomenna, jos sää sallii, hiihdän Tjaktjan tuvalle. Matkaa tulee noin 12 kilometriä mutta nousua on yli 300 korkeusmetriä joten ei aivan helppo päivä. Jalka ei ollut niin pahan näköinen kuin olisi voinut kuvitella. Kenties jo alkaa parantumaan mutta luulen, että uudet, puhtaat sukat olivat pääosassa tässä hommassa. Nyt vielä ruokaa termarista ja sitten unta. Kello on jo onneksi seiskan paikkeilla joten jo on aikakin laittaa silmät kiinni.

Hukejaure: 7539400, 1590650 880 m
Sälka: 7541350, 1603850 810 m
Etäisyys: 13,3 km linnuntietä

Matkalla...

Päivä oli tuulisten päivien viimeisiä kovia tuulipäiviä. Seuraava yö oli kuitenkin tuulisin kaikista jonka jälkeen seuraavana päivänä tuuli laantui ja viimein tyyntyi kokonaan seuraavana yönä.

Tässä vaiheessa ajatuksissa oli jo Abisko ja sinne pääsy. Abiskosta oli tullut mielessä tärkeä etappi. Abiskolla olisi katsottava taas tilanne uudelleen ja arvioitava jalan kunto. Tosin sitä ei tarvitsisi tehdä yksin vaan Abiskolta pääsisin lääkäriin Björklideniin.

Tästä alkoi myös alamäki joka jatkui jotakuinkin Abiskolle saakka. Maasto olisi varsin helppoa ja päivämatkat lyhyitä tai keskipitkiä.

Nukkuminen teltassa oli taas mukavaa eikä tupamajoitus houkutellut ollenkaan. Mieli oli hyvä sen vuoksi, että jalka alkoi näyttämään parantumisen merkkejä yhä enemmän ja enemmän vaikka vuosikin vielä hieman iltasin ja oli kipeä. Haava pieneni päivä päivältä. Hiihto alkoi myös kulkemaan mukavaa tahtia ja edistyminen oli nopeaa.

Lauantai 20.3. 22. päivä

Ensimmäinen päivä neljättä viikkoa on ohi. Päivä oli varsin rankka ja jalat olivat hyvin väsyneet kolmesta ylipitkästä päivästä.

Aamulla tuulta oli jonkin verran (8-10 m/s) mutta myötäisenä ei kovinkaan paha. Viima oli kuitenkin aika kylmä joten liian pitkiä taukoja ei voinut pitää. Nousu oli erittäin jyrkkä mutta tavallaan hyvä niin koska pituudeltaan se oli silloin aika lyhyt. Alun nousin suksilla mutta lopussa oli vaihdettava lumikenkiin kun nousu muuttui lähes naurettavan pystyksi. Eteneminen oli taasen senttipeliä eikä kaatumiseen ollut varaa. Mikäli ei ole itse vetänyt 80 kiloa pystyjyrkkää nousua 200 korkeusmetriä ylös niin ei voi siitä mitään tietää mutta nytpä minä ainakin tiedän. Tosin hieman ehkä hyvä myötätuuli auttoi ylös mentäessä mutta kuitenkin.

Tjäktjan päällä oli päivätupa jossa söin lounaan ja istuskelin hetken. Loppumatka oli alamäkeä ja tulinkin viimeisen neljä kilometriä 40 minuutissa. Tuuli on ja oli koko päivän varsin navakka, mutta pääosin myötäinen.

Tuville päästyäni tapasin mukavan tupaemännän jonka kanssa meni mukava tovi jutellessa. Teltankin sain pystyyn suhteellisen hyvin tuulessa, mutta saattaa tulla varsin äänekäs yö tuulen vuoksi. Onneksi mukana on korvatulpat. Hukkasin tänään tuulessa lakin samalla kun pystytin telttaa. Eniten lakin menetyksessä harmittaa se, että se oli yölakki ja muutenkin hyvä Windstopperi. No, tuskin on kuitenkaan viimeinen asia mikä tällä reissulla katoaa. Pieneen hävikkiin on aina varauduttava.

Sälkä:	7541350, 1603850	810 m
Tjäktja:	7553050, 1601650	1020 m
Etäisyys:	11,9 km	linnuntietä

Matkalla...

Yö oli pelottavaa. Tuuli oli reilusti yli 21 m/s enkä saanut nukuttua ollenkaan. Olin erittäin väsynyt ja tyytyväinen siihen, että telтта pysyi ehjänä ja paikallaan. En uskaltanut yöllä lähteä teltasta ollenkaan ulos kun pelkäsin teltan lähtevän lentoon ilman lisäpainoa. Lumi oli niin kovaa etten ollut saanut kaivettua telttaa ollenkaan lumen sisään eikä lumivallin tekeminen olisi onnistunut kun kaikki irtolumi lähti samantien lentoon.

Ennen ja jälkeen Tjaktjan oli pahat alamäet jotka olivat hankalia huonon näkyvyyden vuoksi. Alesjauren suuntaan laskua oli aika paljon, mutta onneksi suurin osa loivaa.

Sunnuntai 21.3. 23.päivä

Yö oli aivan helvetillistä metakkaa. En varmaan koskaan ole ollut samanlaisessa tuulessa teltassa. Välillä oli aivan varma, että tuuli on kääntynyt sivutuuleksi kun telтта heilui kuin parempikin Linnanmäen laite. Ihmeenkaupalla telтта kuitenkin pysyi paikoillaan, mutta kahdesta kaaren päätytuesta oli kaari tullut läpi. Saa nähdä miten telтта kestää nyt jatkossa ja vaikuttaako tuo muuten teltan toimivuuteen. Sain kuitenkin nukuttua pari tuntia korvatulppien kanssa, mutta aamulla oli todella nuutunut olo. En pitänyt mitään kiirettä vaan nousin vasta seiskan jälkeen ja keittelin hissukseen aamupuurot ja luonaan valmiiksi. Autoin tupaemäntää veden haussa koska sain käyttää keittiötä ilman maksua ja join vielä emännän kanssa kupin kaakaota jota tein suklaasta. Lähdin Alesjauren suuntaan vähän ennen kahtatoista ja sain emännältä viestin vietäväksi Alesjauren isännälle ja emännälle. Matka kesti noin kolme tuntia ja maasto oli aika helppoa. Suurin osa tasaista tai loivaa laskua. Tuuli oli varsin puuskainen ja vaihteli tyynestä 15 m/s:ssa peittäen välillä näkyvyyden kokonaan. 13 kilometriä tuli taas tänäänkin ja huomenna olisi noin 20 kilometriä edessä. Koitan lähteä aikaisin aamulla jos tuuli on hyvä ja saan nukuttua kunnolla. Sain jalkaan hieman puhdistusainetta ja puhtaita lappuja tupaemännältä. Jalka oli viimeyön jälkeen aika kipeä ja se on vielä hieman tulehtunut. Tulehduslääkkeet loppuvat huomenna joten Abiskolla on aika totuuden paikka jatkon suhteen. Mikäli huomenna pääsen Abiskojaureen asti ja ylihuomenna on hyvä ilma niin saatan silloin päästä Abiskolle, mutta sitä lienee vielä turha suunnitella. Kello on nyt vähän yli kuusi ja vielä on iltaruoka syömättä. Toivottavasti tuuli ei muuta kovasti suuntaa koska telтта on aika suojattomalla paikalla enkä haluaisi tätäkin yötä nukkua torkahdellen.

Tjaktja: 7553050, 1601650 1020 m
Alesjaure: 7562777, 1608489 780 m
Etäisyys: 11,9 km linnuntietä

Matkalla...

Abiskojaureen pääsy tuntui todella rauhoittavalta ja tieto siitä, että on jo aivan Abiskon tuntumassa oli helpottava. Matka oli edennyt huomattavasti nopeammin kuin olin Ritsemissä ajatellut, mutta tässä tapauksessa se oli hyvä.

Jalan tulehdus oli enää kantapään alueella eikä kipu ollut aikaisemman tuntuinen.

Mieli oli hieman odottava kun odotin pääseväni lääkäriin tai edes terveydenhoitajalle näyttämään jalkaa. Tosin jalan selkeä parantuminen oli nähtävissä jo nyt ja aloinkin jo alitajuisesti tekemään päätöstä reissun jatkamisesta. Olin jotakuinkin valmis jatkamaan matkaa mikäli jalka paransi Abiskolla lähes kokonaan.

Maanantai 22.3. 24.päivä

“Päivät menee lentäen. Tuntuu kuin osa päivistä olisi muuttunut unen kaltaisiksi muistoiksi joita ei muista kuin hetken heräämisen jälkeen. Osa päivistä on vain näillä sivuilla sanoina ilman sen tarkempia muistoja. Ei valokuvia, ei muistoja vaan pelkkiä tarinoita sanoina ja lauseina. Toiset päivät taas pysyvät muistissa ikuisuuden kirkkaina ja puhtaina. Aika kultaa muistot, mutta pohjan tuulen viima säilyy luissa kylmänä muistona. Iloisia ja mukavia tapaamisia matkalla, ohi kiitäviä hetkiä joista kerrottavaa olisi paljon mutta sanoja vähän. Kaikki muistojen värit heijastuvat kirkkaina lumesta kunnes haalistuvat muistojen muuttuessa unohtukseksi. Täällä ei ihminen valjasta aikaa eikä sanele sääntöjä. Luonto luo ja hallitsee, rakentaa ja purkaa, sanelee säännöt ja toimii tuomarina niiden rikkojia kohtaan. Ei siinä ihmisen lyhyt henkäys vaakaa kallista eikä valamiehiä vakuuta. Niin on luonnon luomana ihmisenkin sovittava aikaansa ja paikkaansa kun luonto käskee ja komentaa voimillansa. Niin ne päivät täällä lentää.”

Huomenna on 25. päivä tällä reissulla. Sain viimeyönä nukkuttua varsin hyvin mutta olin vielä aamulla aika väsynyt enkä noussut ennen seitsemää. Olin ajatellut, että pääsen ajoissa liikkeelle koska matka on pitkä mutta sain kaikki valmiiksi vasta hieman ennen kymmentä. Kävin vielä kysymässä viimeiset säätiedot tupaemännältä ja lähdin matkaan.

Puolen tunnin jälkeen vastaan tuli virolaisryhmä joka oli nukkunut pienessä tuulisuolessa edellisen yön. Eräs nainen halusi välttämättä ottaa kuvankin, mutta mitäpä siitä. Vastatuuli vaivasi puoli matkaa ja hieman pohjoisesta tulevana oli varsin purevan tuntuinen. Näkyvyyskään ei kovin hyvä ollut ja meinasi usko loppua hetkeksi. Oli aika kylmä päivä muutenkin ja jotenkin tuntui taas todella kylmä pureutuvan luihin ja ytimiin. Tuuli onneksi laantui kun viimein hetken harhailtuani löysin oikean suunnan ja sää muuttui varsin mukavaksi kevyen lumisateen

Matkalla...

jatkuessa. Otin pienen riskin reittivalinnassa ja tulin alas mielestäni hieman loivemmasta paikasta kuin mitä oikea reitti tuli. Ei siltikään alamäki mikään mukava ollut yllättävän puuston takia. Pujottelu 80 kilon ahkio perseeseen sidottuna ei ole niitä helpoimpia asioita. Juuri kun on saanut hyvän laskureitin valittua ja pääsee vauhtiin ahkio ottaakin asiakseen ohittaa puu toiselta puolelta kuin suunnitelma aluksi oli. Se on aika selvää siinä vaiheessa kuka on se ottava osapuoli siinä tilanteessa. Yllättävää on myös se miten nopeasti ahkio kiihtyy alamäessä nolasta tappavaan vauhtiin. Tuntuu siltä, että mun ahkio on joko korkeanpaikan kammainen tai sitten todellinen off-pistesieluinen laskija. Niin kovasti se vaan alaspäin pyrkii. Pääsin kuitenkin jokseenkin ehjänä alas. Hieman vetoaisat ovat vääntyneet, mutta ei mitään korjaamatonta. Tuntuu, että tämä Abiskojaure on samanlainen paikka kuin Saarijärvi Käsivarressa. On niin monen kirjavaa hiihtäjää liikenteessä ettei uskoisikaan. Onneksi kuulemma osa kääntyy tästä takaisin Abiskolle, mutta kuitenkin. Saavuin tänne neljältä kuuden tunnin hiihdon jälkeen ja sen jälkeen tähän on tullut Abiskon suunnalta yli kaksikymmentä ihmistä.

Jouduin maksamaan telttapaikasta 60 kruunua joka tuntui todelliselta ryöstöltä mutta saan käyttää keittiötä samaan hintaan. Saan onneksi monojakin hieman kuivattua joten sinällään ihan hyvä juttu. Abiskon kansallispuistossa ei kuulemma saa leiriytyä kuin parissa paikassa ilman maksua. Ei olisi pitänyt kysyä ollenkaan vaan laittaa teltta pystyyn ja leikkiä turistaa jos joku tulee kysymään. Huomenna pääsen toivottavasti Abiskolle ja suihkuun. Jalat haisee todella pahalle. Kyllä sen itse kestää mutta hävettää ottaa ihmisten lähellä kenkiä pois. No, ehkäpä huomenna parempi. Kello on jo kahdeksan ja istun keittiössä tätä kirjoittamassa. Syön vielä ja sitten menen nukkumaan.

Alesjaure:	7562777, 1608489	780 m
Abiskojaure:	7579700, 1615000	490 m
Etäisyys:	18,1 km linnuntietä	

Matkalla...

Lääkäri katsoi jalkaa ja totesi ettei hiihtäminen olisi kovinkaan viisasta. Sain kuitenkin reseptin uusille antibiooteille mikäli tulehdus tulisi vielä takaisin mutta levättävä olisi ainakin pari päivää. Lääkkeet tosin saapuivat vasta parin päivän päästä joten sen aikaa oli ainakin odotettava.

Itseasiassa lepäsin kylläkin erittäin mielelläni. Abiskolle pääsy oli erittäin mukavan tuntuista ja jäin Abiskolle erittäin mielelläni pari yötä.

Suihku ja puhtaat vaatteet saivat taas ihmismäisen tuntemuksen ja mukavuuden halu heräsi taasen. Pitäydyin kuitenkin omissa ruoissani vaikka kävinkin hieman karkkia ostamassa naposteltavaksi.

Tiistai 23.3.

25.päivä

Yllättävän hyvin nukutun yön jälkeen oli ylösnousu taas vaikeaa. Tänään oli yksi niistä päivistä kun hiihtäminen ei olisi voinut vähempää kiinnostaa. Katselin kun Abiskojaure tyhjjeni yövieraistaan ja olin viimeinen lähtijä.

Pieni vastatuuli vaivasi taasen mutta ei siitä sen enempää haittaa ollut. Viime yönä oli pitkästä aikaa tähtitaivas ja erittäin hienot revontulet. Ei sillä, että olisin niitä erityisesti jäänyt ihailemaan mutta huomasi ne kun piti yöllä kuselle nousta.

Matkaa ei tänään kertynyt kuin 13 kilometriä, mutta loppumatkan ärsyttävä kelkkaura sai sen tuntumaan huomattavasti pidemmältä. Oli todella mukava viimein päästä Abiskolle ja muutoinkin sivistyksen pariin. Lumet ovat vaan täällä aika vähissä. Pienen sählingin jälkeen sain nukkumapaikan kahdeksi yöksi ja lääkärissä käyntikin järjestyi. 250 kruunua lääkäri maksoi ja sillä sai reseptin antibiooteille. Lääkkeet tosin saapuvat vasta torstaina joten siihen asti taidan viihtyä vallan hyvin täällä.

Oli mukava käydä suihkussa ja peseytyä kunnolla. Puhtaat vaatteet tuntuvat mukavilta. Koitan pestä huomenna hieman sukkia ja kalsareita sekä kenties alusasunkin jotta loppumatkasta voisi vaihtaa vaatteita vähän useammin. Tässä samassa tuvassa on saksalainen 14-vuotias poika joka on yksin hiihtänyt kolme viikkoa ympäri tuntureita teltassa asuen. Ihme heppu. Kävin tuhlaamassa ja ostin tuoremehua ja kaksi karkkipussia. Halvat on hovit, mutta hyvälle ne maistuu. Tänään vielä ihmettelen hetken ja sitten nukkumaan. Huomenna silkka lepopäivä.

Abiskojaure: 7579700, 1615000 490 m
Abisko: 7588521, 1622489 407 m
Etäisyys: 11,5 km linnuntietä

Matkalla...

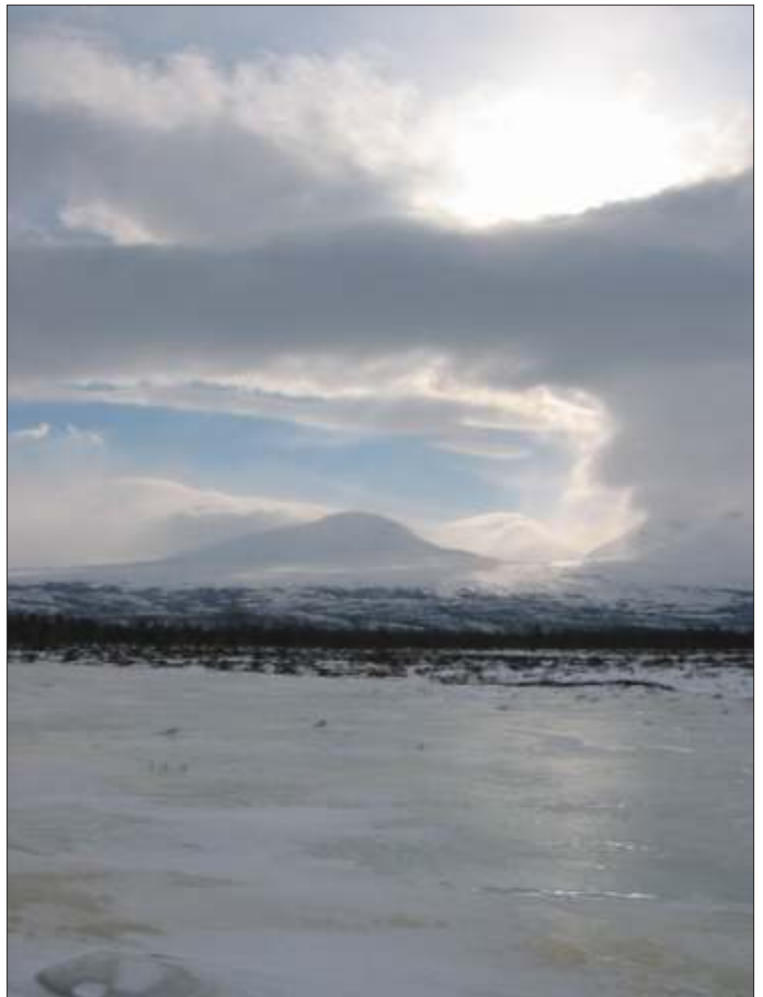
Abiskolla lepäillessä alkoi ensimmäisen kerran motivaatio rakoilemaan. Mukavuuden halu meinasi nujertaa liikkeelle lähdön halun, mutta ei onneksi saanut viimeistä voittoa.

Keskiviikko 24.3. 26.päivä

En saanut kovin hyvin nukuttua ja heräilin vähän väliä. Nousin seiskalta viimein syömään aamupalaa.

Pesin päivällä hieman pyykkiä; sukkia, kalsareita ja paksun alusasun. Voi olla, että tulee vielä sillekin tarvetta ja toisaalta se oli muutenkin varsin mukavan tuntuinen päällä.

Huomenna saa toivottavasti lääkkeet ja perjantaina lähdän taasen liikkeelle. En jaksakaan enää värkätä iltaruokaa kun tuli taas syötyä karkkia hieman eikä muutenkaan oikein ole nälkä kun on vain makoillut. Kello on nyt 20.10 ja menen kohta varmaankin nukkumaan jotta voi taas aamulla kuudelta ihmetellä, että mitähän sitä tekisi.

Matkalla...

Torstai 25.3. 27.päivä

Nukuin varsin hyvin ja nousin vasta kasin aikoihin. En viitsinyt keittää aamupuuroa vaan join pari kuppia suklaasta tehtyä kaakaota.

Kuulin, että Dominikin etsinnät on lopetettu ja venäläiset olivat löytäneet railoon johtavat jäljet. Sääli. Varsin mukava lepopäivä. Aurinko paisteli ulkona mutta en viitsinyt paljon ulkona oleskella. Sitä saa taas viettää seuraavat 4-6 viikkoa ulkona.

Kävin hakemassa lääkkeit Björklidenistä ilmaisen ski-bussin kyydillä ja kohta alan pakkaamaan ahkiota. Olisi hyvä jos reissu kestäisi kolme viikko täältä Kilpikselle niin ei tarvitsisi ainakaan jarrutella. No, lienee turha murehtia sitä tässä vaiheessa. Tänään oli jostain syystä sellainen fiilis, että voisi lähteä kotiin. Meni onneksi ohi varsin nopeasti, mutta hetken aikaa mietitytti taas reissu. Toivottavasti saan heti aamusta taas menovaihteen päälle. Kyselin eräältä oppaalta täällä reittitietoja Kilpikselle, mutta kaveri ei osannut sanoa mitään mistään. Lähden tästä jäätä pitkin menemään ja toivon jään kestävän... Kello on kohta kahdeksan eikä yhtään kiinnosta alkaa pakkaamaan ahkiota, mutta kai se on pakko yrittää.

Matkalla...

When is the time to stop?

Näyttää siltä, että vuorikiipeilijöiden, naparetkeilijöiden ja muiden "expedition" retkeilijöiden luoman seikkailu-alakulttuurin edustajat ovat aikamme tutkimusmatkailijoita ja valloittajia, joita niin media kuin tavallinenkin yleisö seuraa "seikkailupiireistä" puhumattakaan. Saavutukset ovat suuria niin henkilökohtaisella kuin julkisuustasollakin, mutta niin ovat myös menetykset. Seikkailu on in. Tavalliset poluntallaajatkin seikkailevat niin kuin extreme off-piste laskijatkin. Kaikki seikkailevat tai ainakin haluaisivat seikkailla.

Seikkailusta on tullut mediaseksikästä jonka myös yritykset ovat huomanneet. Sponsorointi seikkailussa kasvaa ja niin samalla kasvaa myös paineet onnistumiselle. Kun takana on joukko yrityksiä joiden logot tai tuotteet pitäisi saada näkymään voittajien joukossa, epäonnistumisia ei hyväksytä. Tässä lajissa ei tosin voi jäädä kiinni dopingista mutta epäonnistumisesta voi. Matkan kesken lopettanut, luovuttanut joutuu selittelemään lehdissä syitä epäonnelle joka näyttää lähes aina olevan jokin tekninen ongelma. Harvoin sanotaan syyn olevan luonnon kovuus ja vaatimukset tai seikkailijan omat ominaisuudet. Ei. Nämä lähes epäinhimillisiä ominaisuuksia omaavat "seikkailukoneet" eivät voi mennä rikki vain välineet voivat pettää.

Mutta milloin on aika lopettaa? Milloin seikkailu muuttuu pakkomielteeksi jolle ei ole rajoja?

Kun seikkailija menettää toverinsa vuorelle hän voi silti jatkaa yksin huipulle. Kun kylmä on vienyt sormen tai varpaan on yritettävä uudelleen. Kun jalasta puuttuu pala on vain hetkeksi pysähdyttävä ja jatkettava heti kun on mahdollista.

Mutta miksi? There is little to gain and much to loose. Valitettavasti tämä ei enää pidä paikkaansa seikkailijoiden mielessä vaikka keskeyttäminen ei ole häpeä jos oma tai matkakumppanin terveys on vaakakupissa. Oma suorittaminen on muuttunut pakkomielteiseksi saavuttamiseksi jossa ei-saavuttaja on aina

huono, häviöjä ja epäonnistuja. Nykyajan yhteiskunnan arvot ovat välittyneet myös luonnossa liikkumiseen vaikka juuri tämän pitäisi olla siitä irrallista. Luonnosta nauttiminen vaikkakin napajäätiköllä tai Himalajan vuoristossa on muuttumassa suoritusmerkeiksi joita keräämällä saa nimensä kirjoihin. Mount Everest - sata pistettä, pohjoisnapa - sata pistettä, Kilimanjaro - 30 pistettä, keskeytys - ei pisteitä.

Eräs suomalainen seikkailija on sanonut jotakuinkin niin, että seikkailu lähtee omasta päästä ja niinhän sen pitäisikin, mutta kun myy itsensä medially arvot kääntyvät toisaalle. Omasta päästä lähtenyt seikkailu onkin muuttunut myös muiden, kotona sohvalla istuvien seikkailuksi eivätkä he halua keskeyttää. Kohteen saavuttaminen merkitsee sankaruutta, johon päästäkseen on joutunut uhraamaan paljon ja kestävämmän matkan kärsimykset. Mutta entäpä ne jotka jäävät matkalle? Hetken ajan media kertoo epäonnistuneesta ja epäonnistuneesta seikkailijasta joka ei kestänyt luonnon kovia vaatimuksia tai jonka välineet pettivat juuri kriittisellä hetkellä. Hetken ajan hänkin on sankari, mutta sitten hänetkin siirretään syrjään ja seikkailu jatkuu. Out of sight, out of mind. Vaikka kyseessä on menetetty ihmishenki, liitetään se vain tilastoihin vaikka pitäisi kenties kysyä kuinka monta on vielä uhrattava ennenkuin ymmärrämme omat rajamme.

Nykypäivänä panokset kovenevat kaiken aikaa. Enää ei seikkailuksi mediassa riitä mikä tahansa retki. On ylitettävä Grönlanti tai käytävä pohjoisnavalla. Huomenna samat on varmaankin tehtävä ilman paitaa ja ylihuomenna ilman kenkiä. Niin se aika vaan muuttuu.

Mutta mikäpä minä olen mistään mitään sanomaan. Parantelen tässä vain hetken jalkaani ja jatkan taas matkaa...

Teemu Lakkasuo
Wannabe -seikkailija

Matkalla...

Perjantai 26.3. 28.päivä

Hitaanlaisen aamun jälkeen sain kaikki valmiiksi puoli kympiltä. Onneksi sain eilen illalla pakattua suurimman osan tavaroista ahkioon niin aamulla ei ollut kovinkaan kova hässäkkä. Juttelin vielä ennen lähtöä lähes kaikkien kanssa puhelimesta ja sain lähetettyä tekstin Retki-lehdelle. Hetken aikaa jouduin arpomaan tietä jälle mutta paikallinen huoltomies antoi ohjeita alkuun pääsyyn.

Jää oli lähes puhdas lumesta. Vain ohutta pintalunta siellä täällä. Käänsin sukset kantilleen ja lykin tasatyönäin vauhtia. 15 kilometrin matkaan meni kaksi ja puoli tuntia joten aika hyvää vauhtia pääsin myötätuulella tulemaan.

Viimeiset kolme kilometriä olikin sitten ylämäkeä nimeltä vittuilu. 200 korkeusmetriä joka oli pienissä lähes pystysuorissa pyrähdyksissä. Edes lumikengät eivät pitäneet vaan tulin monoilla potkien aina jalansijan rinteeseen. Luulin jo hetken GPS-koordinaattien olevan vituillaan mutta viimein Lappjord -tuvalle päästyäni ei gepsi ollut kuin sata metriä vinossa ja sekin meni mittaustarkkuuteen. Yllätykseksi tuvalla oli väkeä, Tukholmalaisia opiskelijoita, joita olikin aika liuta. Olivat juuri lähdössä pienele turneelle joten en sen enempää heidän kanssaan jutellut.

Telttapaikkaa katsellessa tarkistin myös toisen tuvan jolloin iski mukavuuden tarve ja päätin jäädä pienempään tupaan yöksi. Ulkona alkaakin tuulemaan ja satamaan lunta joten ehkäpä näin on mukavampi. Ja olinhan jo aikaisemmin varautunut Norjan valuutalla tällaisia tilanteita varten.

Tupa lämpeni kuin poliisi pannuhuoneessa joten täytyy lopettaa lämmittäminen hyvissä ajoin ennen nukkumaan menoa. Tänään oli hyvä päivä lähteä liikenteeseen. Hyvä tuuri jäällä myötätuulen kanssa ja muutenkin suhteellisen kevyt päivä vaikka lopun nousu välillä saikin kirvoitettua kirosan jos toisenkin.

Huomenna nousua on vielä yli 400 korkeusmetriä joten eiköhän siinä ole tekemistä tarpeeksi. Tavoitteena olisi päästä ainakin kahdeksaansataan metriin yöksi mutta katsotaan miten voimia riittää.

Abisko: 7588521, 1622489 407 m
Lappjordhytta: 0403445, 7602030 544 m
Etäisyys: 18,0 km linnuntietä

Matkalla...

Matkan kovimmat nousut alkoivat tästä. Abiskon ja Kilpisjärven välille sattui erittäin paljon nousuja. Vaikka nousuja oli jo alkumatkasta niin eivät ne kuitenkaan aivan tällaisia olleet. Norjalaisten karttojen 30 metrin käyräväli on vaan erittäin hämäävä kun on tottunut pienempiin käyräväleihin.

Nukuin tästä eteenpäin varsin monta yötä mökeissä ja seuraava telttayö tulee vastaan vasta Suomen pätkän jälkeen viimeisellä Norjan etapilla.

Lauantai 27.3. 29.päivä

Eilen illalla puoli ysin aikoihin tupaan saapui kaksi Norjalaista herraa. Höpöttelin heidän kanssaan puoli yhteentoista ja nukuin jostain syystä huonosti koko yön.

Aamiaiseksi söin puuron sijasta herrojen tarjoaman Norjalaisen kuivaruoka-aamiaisen joka oli varsin hyvä. Mysli-muro sekoitus oli virkistävä vaihtelu puurolle jota kyllä ehtii syödä vielä monesti tällä reissulla. Koska herrat olivat menossa samaan suuntaan annoin heidän aukaista latua ylöspäin edeltä käsin ennen kuin aloitin pitkän nousun. Yllätykseksi ensimmäinen 450 korkeusmetrin nousu sujui ilman suurempia ongelmia. Norjalaiherrat olivat aikaisemminkin siitä kulkeneet ja osasivat valita varsin hyvän reitin. Nousun jälkeinen pieni alamäki ja tasamaakin menivät varsin mukavasti. Ilma oli lähes täydellinen auringon paisteessa ja pienessä pakkasessa. Toisen nousun aikana ilma kuitenkin muuttui ensin tuuliseksi ja siitä vielä erittäin tuuliseksi. Näkyvyys katosi samalla mutta pääsin pienen Lapinkylän kupeeseen kuten olin suunnitellutkin.

Teltan kanssa pientä säätöä pystytyksessä mutta sain viimein sen suosiolla pystyyn. En jaksanut alkaa värkkäämään iltaruokaa ainakaan vielä (klo 18.30) vaan söin lounaan vasta kun olin saanut teltan pystyyn kolmen jälkeen ja nyt olen napostellut päivittäistä suklaakiintiötä. Kokonaisnousua tuli päivälle ennätyselliset 500-550 korkeusmetriä ja hieman kyllä jaloissa se tuntuukin. Huomenna toivon pääseväni Gaskas-tuvalle jonne on noin 18-20 kilometriä. Toivottavasti tuuli laantuu huomiseksi niin on mukavampi hiihtää. Edessä on aikamoinen alamäki joka voi teettää jonkin verran töitä ja jääosuus sekä pieni nousu mökille.

Lappjordhytta: 0403445,7602030 544 m
Telttapaikka: 0411500,7607900 964 m
Etäisyys: 10,1 km linnuntietä

Matkalla...

Päivät ovat rankkoja nousuineen. Jokainen päivä on noin 20 kilometrin pituinen ja ennen Kilpisjärveä päivämatkat kasvavat vielä siitakin. Nousujen hitaus tekee päivistä pitkiä ja väsyttäviä, mutta elimistö alkaa tottumaan rasiinukseen ja hiihtäminen tuntuu taas välillä mukavalta.

Tämä väli Abiskolta Kilpisjärvelle on psyykkisesti aika helppo. Mitään suurempia ongelmia ei eteen tullut ja reitillä on ihmisiä jokaiselle päivälle. Juttuseura oli mukavaa, mutta se sai kyllä välillä kaipaamaan yksinäisyyttäkin.

Sunnuntai 28.3. 30.päivä

Nousin aamulla hieman kuuden jälkeen. Ulkona tuuli hieman joten päätin kokata aamupalan absidissa. Näin omituisia unta; eräs tyttö pyörätuolissa sanoi, että: "Älä polta jalkojasi." Tytöltä itseltä puuttui jalat polvista alaspäin. Erittäin kumma uni. Näin tosin koko yön aika omituisia unia mutta ne eivät jälkikäteen enää jääneet mieleen. Olisikohan kyseessä ollut lapin henget koska noin 200 metrin päässä reitilläni oli aikamoinen pudotus jota en aivan välttämättä olisi eilen lumituiskussa nähnyt...

Matka Innsettiin sujui aika hyvin. Yksi erittäin huono reitinvalinta ja riskinotto matkalle sattui mutta siitä selvisin ongelmitta. Viimeinen lasku Innsettiin meni hieman alkuperäisen reitin ohi mutta sillä ei sinänsä merkitystä. Viimeiset 10 kilometriä olivatkin jäätä pitkin jossa voimat alkoivat todenteolla huveta. Lämpötila nousi +7 asteeseen joten lumi alkoi taas paakkuuntumaan suksen pohjaan ja hermo meinasi mennä. Söin jäällä lounaan ja jatkoin matkaa. Viimeiset neljä kilometriä kestivät melkein kaksi tuntia ja olin todella väsynyt saapuessani Gaskastuvalle. Onnekseni kaksi Saksalaista heppua oli tuvalla joten pääsin sisälle yöksi. Puhelinkin yllättäen kuuluu täällä ja sain säätietoja tuleville päiville. Täällä tosin sää vaihtuu todella nopeasti joten pitkänajan säätiedot ovat yhtä tyhjän kanssa. Huomenna jos sää sallii lähdän Vuoma-tuvan suuntaan. Nousua on noin 400 korkeusmetriä joten taas saa töitä tehdä kovasti. Tänään satanut uusi lumi ei varmastikaan yhtään helpota nousua. Saksalaiset heput saattavat lähteä samaa matkaa, mutta tuntuvat hieman pelokkailta reissuun. Toivottavasti huomenna olisi pieni pakkaneen ja ei tuulta. Kello on 20.00 ja valmistaudun kohta nukkumaan.

Telttapaikka: 0411500,7607900 964 m
Gaskashytta: 0423669,7617489 521 m
Etäisyys: 15,5 km linnuntietä

Matkalla...

Kuljin tuvalta tuvalle ja samalla kun Kilpisjärvi läheni kasvoi jännitys. Kilpisjärvestä oli kasvanut merkittävä etappi matkalleni ja sinne pääsy tuntui olevan mielessä päällimmäisenä.

Hihtämisestä oli tullut jo työtä ja työltä se tuntuikin. Jokainen päivä oli samanlainen eikä maisemat enää tuoneet työhön iloa. Säälläkään ei sinällään ollut merkitystä. Tuuli, lumisade, pakkanen tai auringonpaiste eivät olleet enää merkityksellisiä vain eteneminen oli tärkeää.

Tässä vaiheessa alkoi yleinen motivaatio olemaan jo hieman heikkoa ja mielenkiinto reissua kohtaan hieman laskenut. Päivittäiset rutiinit olivat jo helppoja eikä normaalit toimet enää tuntuneet antavan virikkeitä.

Maanantai 29.3. 31.päivä

Yöllä tupaan pakkasi viisi henkilöä lisää. Aamulla tulokkaat paljastuivat Suomalaisiksi.

Lupasin lähteä Saksalaisten kanssa samaa matkaa ja lähtö venyi jonkin verran yli ysin. En pysynyt alkumatkan ylämäessä poikien perässä vaikka sainkin kulkea valmista ureaa pitkin. Sää oli varsin huono; plus neljän ja kuuden välillä ja uutta lunta puski taivaalta tasaiseen tahtiin. Kovan ylämäen jälkeen vienosti laskeva maasto oli mukava, mutta nousu oli vienyt voimat jaloista. Päivä oli kuitenkin varsin uskomaton jaksamisen kannalta. Ylämäen jälkeen sain kiinni Saksalaiset joiden vauhti oli jo hieman hiipunut ja ohitin heidät ennen laskua. Tein uraa loppumatkan ja saavuin Vuoman tuvalle melkein tuntia ennen Saksalaisia.

Koska tupa oli lukittu oli pakko odotella muita saapuvaksi. Tupa oli vielä lämmin edellisten jäljiltä joten oli varsin mukava taas päästä erittäin väsyneenä sisätiloihin. Suomalaisetkin saapuivat mutta menivät onneksi toiseen tupaan. Täytyy käydä moikkaamassa vielä tässä illalla ja kysyä ovatko lähdössä liikkeelle huomenna.

Gaskashytta: 0423669,7617489 521 m
Vuomahytta: 0438550,7618800 720 m
Etäisyys: 14,9 km linnuntietä

Matkalla...

Tiistai 30.3.

32.päivä

Väsyneen aamun jälkeen pääsin viimein matkaan kymmeneltä paikallista kesäaika. Eilen oli hieman epäselvyyttä paikallisesta ajasta, mutta viimein ajaksi selvisi kesäaika. Lähdin matkaan ennen muuta Suomalaisporukkaa ja aukaisin latua varsin huonolla reitinvalinnalla. Viimein pääsin joelle jota pitkin oli jokseenkin hyvä edetä.

Lämpö nousi +11 asteeseen joten hikistä hommaa oli tulla. Divielvalle laskeutuminen oli vaikeaa mutta homma

sujui jokseenkin turvallisesti. Otin ahkion vyötä ja laskin sitä aina jonkin matkaa kerrallaan. Viimeinen nousu tuvalle paljastui 100 korkeusmetriä luultua matalammaksi joten oli mukava päästä perille.

Onnekseni toinen tupa oli avoinna ja lämpimänä. Juuri kun olin saanut kamat kuivumaan paikalle saapui 15 hengen Norjalaisporukka. Opas "ystävällisesti" pyysi siirtymään viereiseen pienempään mökkiin jotta he saavat kaikki paikan samasta mökistä. Luonnollisesti siirryin ja aloin lämmittämään toista mökkiä. Yllättäen kuitenkin viisi naista halusi tulla samaan mökkiin ja kun vielä Suomalaisporukka saapui paikalle oli pienikin tupa täynnä. Jouduin vielä illalla siirtymään huoneesta toiseen jotta Norjalaisnaiset saivat oman huoneen.

Hiihtoa tuli päivälle noin 16 kilometriä ja vaikka viimeinen nousu oli raskas ei päivä aivan raskaimpia ollut. Huomenna lähdän Daertan suuntaan ja yövyn puolessa välissä. Lepopäivä tekisi taas hyvää, mutta katsotaan se myöhemmälle kun ilma on heikompi liikkumiselle. Nyt olen jo kohta neljä päivää aikataulusta edellä joten pikkaisen pitäisi höllätä vauhtia. Viimeistään Mallan alueelle päästyä on pidettävä parinkin päivän lepoa jotten ihan liian aikaisin ole perillä.

Tuulta ei tänään ollut ja aurinko paisteli erittäin lämpimästi. Viimeisessä nousussa otin takinkin pois kun aurinko mukavasti lämmitti ja nousussa tuli muutenkin kuuma. Istuin iltaa Suomalaisporukan kanssa (joista kaksi joutuu nukkumaan teltassa) ja tuli taasen juteltua pitkät patkät menneistä reissuista. Mukava ilta. Kello on hieman hävyksissä tässä sekamelskassa.

Vuomahytta: 0438550, 7618800 720 m
Dividalshytta: 0452425, 7619040 630 m
Etäisyys: 13,8 km linnuntietä

Matkalla...

Tämä päivä oli ensimmäinen yli kolmenkymmenen kilometrin päivä. Rasitus tuntui ylitsepääsemättömältä sillä hetkellä, mutta lisää yli kolmenkymmenen kilometrin päiviä oli tulossa.

Rasitus oli taas uuden tuntuista ja kokonaisvaltainen uupumus valtasi kehon. Rasitus tuntui sinänsä hyvältä, mutta kehon loppuun ajaminen ei ollut viisasta.

Keskiviikko 31.3. 33.päivä

Aamu Dividalilla oli varsin mukava. Päätin lähteä Suomalaisporukan kanssa samaa matkaa ja jäädä yöksi teltalla johonkin kohtaan Dividalin ja Daertan väliin. Alkumatkan nousut olivat suhteellisen helppoja ja pääsin kaikki suksilla ylös.

Aurinko paisteli koko päivän ja pieni pakkanen piti lumen hyvänä. Tuulta ei alkumatkasta ollut nimeksikään mutta loppumatkasta tuuli yltyi noin 5-7 m/s. Sinnittelin mukavasti Suomalaisten mukana ja päädyin viimein hiihtämään Daertaan saakka. Loppumatkan kolme viimeistä tuntia menivät aivan varatankille ja viimeinen tunti oli pelkästä tahdonvoimasta kiinni. Onneksi hermoenergiaa riitti tuvalle saakka ja onneksi tupa oli jo valmiiksi lämmin sinne tullessa.

Tupaa asutti kaksi Norjalaista ja kaikki mahduimme hyvin sänkypaikoille. Pakkanen kiristyi loppumatkasta kymppin kieppeille ja väsymyksen vuoksi tuntui todella kylmältä.

Tein heti miten ruoan ja join kaakaot. Koko keho tuntuu todella kipeältä 30 kilometrin jälkeen, mutta huomenna on onneksi lepopäivä. Myös muut Suomalaiset jäivät lepäämään huomiseksi. Olin yllättynyt siitä, että jaksoin tänne saakka, mutta harmittaa kun rasitin elimistön niin äärimmilleen. Hieno ilma kuitenkin teki tästä päivästä todella hyvän vaikka rasitus olikin erittäin kova.

Dividalshytta: 0452425, 7619040 630 m
Daertahytta: 0464140, 7634475 730 m
Etäisyys: 19,4 km linnuntietä

Matkalla...

Torstai 1.4. 34.päivä

Aprillipäivä. Heräilin viimein kahdeksan aikoihin ja nousin ylös seuraamaan Suomalaisten aamutoimia. Koko porukka jäi pitämään lepopäivää mutta muutama lähti pienelle päiväretkelle lähimaastoon. En viitsinyt liemmin lähteä ulos vaikka aurinko paistoi ja pakkasta oli pari astetta.

Jotenkin kun on seurannut Suomalaisporukkaa muutaman päivän ja heidän taivaltaan, on Kilpisjärvestä muodostunut omituisen tärkeä väliasema. Jätän huomenna Suomalaiset ja jään välimatkasta ilmaiseen mökkiin ja hiihdän vasta päivän päästä Pältsaan. Joudun Suomen pätkällä viipymään varsin kauan jotta ei olisi liian paljoa aikaisessa perillä Kautokeinosssa. Tosin eihän sitä tiedä mitä tässä vielä sattuu ja tapahtuu.

Matkalla...

Perjantai 24. 35.päivä

Heräsin siinä kuuden aikoihin niin kuin muutkin. Lähdin muiden kanssa liikkeelle noin kahdeksan aikoihin. Päivä oli aivan mahtava heti aamusta alkaen. Aurinko paistoi lähes pilvettömältä taivaalta ja tuulta ei ollut nimeksikään.

Hiihto sujui mukavasti lepopäivän jälkeen ja lämpötila auringossa oli reilusti yli kymmenen. Lämmön ja auringon paisteen puolesta olisi voinut hiihtää pelkällä alusasulla, mutta pieni tuulenvire silloin tällöin tuntui viileältä. Varjossa oli kuitenkin vain pari astetta lämmintä.

Noin neljässä tunnissa oli hiihdetty 12-14 kilometriä ja erosin muusta ryhmästä viimein ruokatauon jälkeen noin kahden aikoihin. Matkaa Rostaelvan avoimelle tuvalle oli siitä piirun verran alle viisi kilometriä linnuntietä. Ajattelin hiihtää sen pikaisesti, että ehtisin tuvalle

hieman nauttia auringosta. Jonkin aikaa hiihdettyäni oli pakko tarkistaa gepsistä suuntaa ja siinä vaiheessa matkaa oli vielä noin 1,6 kilometriä. Tupaa ei näkynyt mutta maastossa oli hieman kumpuilua. Hetken kulutta oli pakko tarkistaa uudelleen etäisyyttä kun tupaa ei näkynyt ja siinä vaiheessa matkaa tuvalle oli 700 metriä. Kun tupaa ei vielä hetkenkään jälkeen näkynyt oli pakko ottaa kolmannen kerran gepsi esiin. Viimeisellä kerralla etäisyyttä oli 17,5 metriä ilman, että tupaa näkyi joten epäilyks tuvan olemassaolosta heräsi. Hiihdin hetken aluetta ympäri ilman ahkiota eikä tuvasta näkynyt vilaustakaan.

Pienen ärsyyntymyksen saattamana läksin hiihtämään Pältsaanpäin ilman sen parempaa suunnitelmaa. Otin suoran GPS-suunnan vaikka se menikin hieman epätaloudellista reittiä. Nousin noin 100 korkeusmetrin nousun ja huomasin puhelimen toimivan. Soitin pari puhelua ja lähetin pari kuvaa. Mieli parani kummasti viestien jälkeen ja päätin hiihtää Pältsaan saakka. Matkaa ei enää nousun jälkeen ollut kuin alle viisi kilometriä joten olin perillä jo puoli kuuden aikoihin.

Matkaa tuli taas tänäänkin melkein 30 kilometriä ja vasemmassa jalassa on penikkataudin oireita. Huomenna olisi tarkoitus hiihtää kolmen valtakunnan rajalle, Mallan tuvalle (Kuohkimajärven autiotuvalle). Matkaa ei ole kuin 14 kilometriä mutta paha nousua on matkalla.

Daertahytta: 0464140, 7634475 730 m
Pältsa: 7660775, 1682702 540 m
Etäisyys: 20,2 km linnuntietä

Matkalla...

Suomeen Mallan (Kuohkimajärven) autiotuvalle saapuminen oli kuin olisi kotiin palannut. Tunne oli todella vahva ja osittain helpottunut siitä, että nyt oli tutussa paikassa vaikka en ennen ollutkaan Mallan tuvalla ollut.

Tästä eteenpäin pidin lepopäiviä varsin tiheästi jotta saisin aikaa kulutetuksi.

Mieli oli rauhallinen ja väsynyt raskaista muutamista viime päivistä ja lepäsin mielelläni muutaman päivän.

Lauantai 3.4. 36.päivä

Lähdettiin Pältsanilta liikkeelle yhdeksän aikoihin auringon paisteessa. Alkumatkassa oli aikalailla nousua ja kaiken kaikkiaan nousua tuli varmaankin 350-400 korkeusmetriä.

Aurinko lämmitti todella mukavasti ja ylämäet oli vedettävä aluspaitasillaan. Onneksi reitti kulki kelkkauraa pitkin joten kulkeminen oli aika sujuvaa. Ruokatauon jälkeen seurasin ryhmää vielä muutaman kilometrin ja erkanin viimein ennen Kilpikselle laskua muista. Taiteilin laskun alas kaatumatta ja saavuin mukavassa ilta-auringossa Mallan tuvalle.

Tuvassa oli jo saapumisen aikoihin pari miestä ja samaan aikaan paikalle saapui lupsakka herra. Asetuin taloksi ja laitoin ruoat termariin tulemaan. Paikalle saapui joukko hiihtäjiä jotka osittain majoittuivat telttoihin. Paikalle saapui myös varsin älytön kiihkoilija pienen pojan kanssa joka paapatti ties mistä päättömästi.

Pältsa: 7660775, 1682702 540 m
Kuohkimajärvi: 3243491, 7677790 490 m
Etäisyys: 12,1 km linnuntietä

Matkalla...

Tässä vaiheessa kun jo yli viisi viikkoa oli mennyt alkoi todellinen taistelu jatkosta. Kilpisjärvi oli psyykkisesti jatkon kannalta paha paikka koska mieli olisi halunnut lähteä jo kotiin.

Seuraavat 60 kilometriä olisivat tuttua maasto ilman mitään uusia näkymiä joten tylsistyminen oli todennäköistä. Suomen pätkällä piti vielä pitää mahdollisimman monta vapaapäivää jotta saa kulutettua päiviä ja latauduttua viimeiselle Norjan etapille.

Sunnuntai 4.4. 37.päivä

Heräsin aamulla seiskalta kun tuvassa alkoi aamiaisen laitto. Telttailijat hälsivät tuvassa jonkin verran mutta jo sitä oli nukuttukin tarpeeksi. Katselin kun väki pikku hiljaa väheni tuvalta. Hiljaisuutta ei tosin kauaa kestänyt kun päivähihtäjät saapuivat paikalle. Päivän aikana parisenkymmentä, useimmiten vanhemmanpuoleista, henkilöä kävi eväitä syömässä tuvalla. Sää oli koko päivän aurinkoinen, mutta pieni tuuli viilensi sen verran ettei ulos viitsinyt mennä aurinkoa ottamaan. Nyt on kyllä aikalailla sellainen olo, että tekisi mieli lähteä kotiin. Alkaa tylsistyttämään reissu jonkin verran. Ajattelin jo etukäteen, että Kilpisjärvi voi olla paha paikka. Toivottavasti mieli muuttuu kun pääsen huomenna lähtemään Saarijärven suuntaan. Koitan lähteä jo aikaisin aamulla jotta olen Kilpiksellä jo kymppin aikoihin tai heti sen jälkeen. Käyn kaupassa hakemassa jotain tuoretta syötävää vaihteluksi ja taidanpa muutaman siiderinkin mukaan napata. Toivottavasti olisi tuuletonta niin pääsisi mukavasti etenemään ja koitan päästä illaksi Saarijärvelle. Toinen vaihtoehto olisi hiihtää ensin Terbmikselle ja viettää siellä päivä ja siitä sitten Saarijärvelle. Aikaa loppumatkalle on aivan liikaa joten nyt on hyvä aika pitää lomaa. Koitan jaksaa olla tunturissa tämän kuun loppuun saakka niin tulee kaksi kuukautta täyteen. Pidän joka tuvalla lepopäivän niin siihen menee jo puolitoista viikkoa ja Norjan puoli onkin taas uutta maisemaa niin se varmaankin motivoi taas hiihtämään. Tuvalla kävi kaksi rajavartijaa kääntymässä ja lukemassa vieraskirjan. Hetki sitten kävi myös kaksi Norjalaista juomassa kupin kahvia terassilla, mutta eivät tulleet sisälle. Saattaa olla, että saan pitää mökin yksinäni tänä yönä mutta eihän sitä koskaan tiedä. Kello on vasta seitsemän illalla ja aurinko paistelee vielä tunnin pari. Sain tänään eräiltä kävijöiltä, varmaankin säälistä, yhden mandariinin ja omenan. Maistuivat erinomaisilta pitkästä aikaa.

Matkalla...

Pysähdys Kilpisjärvellä koetteli uskoa reissun jatkoon. Katselin bussipysäkkiä haaveillen kotiinlähdistä ja koetin keksiä hyviä syitä jatkamiselle. Onnistuin kuitenkin jatkamaan matkaani ja mukaan tarttui hieman herkkuja lievittämään kipuja.

Motivaatio oli tässä vaiheessa aivan loppu eikä reissu kiinnostanut enää ollenkaan. Hiihtäminen tuntui pakkopullalta joka oli suoritettava loppuu piti siitä tai ei. Toki olisin voinut lopettaakin, mutta jostain sisältä löytyi kuitenkin tahtoa ja päättäväisyyttä jatkaa.

Maanantai 5.4. 38.päivä

Mukavan hiljaisen yön jälkeen oli ikävä nousta ylös. Siirsin herätystä aiotusta kuudesta seitsemään ja olin tyytyväinen. Pakkasin nopeasti tavarat kasaan ja söin aamupuuron. Vähensin rasvan määrää tänään ja ajattelin vähentää sitä muutoinkin.

Hiihdin Kilpisjärvelle jäätä pitkin mikä oli varsin tylsä matka. Kilpikselle oli noin 13-15 kilometriä ja aikaa kului kolmisen tuntia. Kävin Kilpishallissa tuhlaamassa omaisuuden karkkiin ja kekseihin ja ostin pari lonkeroa ja siideriäkin. Kaupalta hiihdin luontotalolle jossa sain puhelinta ladattua. Ostin luontotalolta, joka on muuten varsin hieno, korttipakan ja maksoin yhden euron puhelimen lataamisesta. Jatkoin luontotalolta puoli kahden aikoihin Saarijärven suuntaan,

Söin lounaan Tsahkaljärven alkupäässä ja tapasin pari ihmistä edellistä päivältä. Matka Saarijärvelle ei kestänyt kuin kolme tuntia taukoineen joten aika vauhdilla tulin. Tuvan jaan kolmen naisen kanssa, mutta toivottavasti eivät aivan saunaksi tupaa lämmitä.

Lonkero maistuu mukavalta ja söin iltapalaksi leipää, juustoa ja kinkkua. Kyllä leipä maistui hyvältä pitkästä ajasta. Päivä oli taasen aurinkoinen ja lähes tuuleton. Vedin Tsahkaljärven ja sitä seuraavan ylämäen ilman takkia ja hiki valui. Matkaa tuli taasen melkein kolmekymppiä mutta varsin tasaista maastoa. Huomenna taas lepopäivä.

Kuohkimajärvi:	3243491,7677790	490 m
Saarijärvi:	3264763,7675877	746 m
Etäisyys:	21,3 km linnuntietä	

Matkalla...

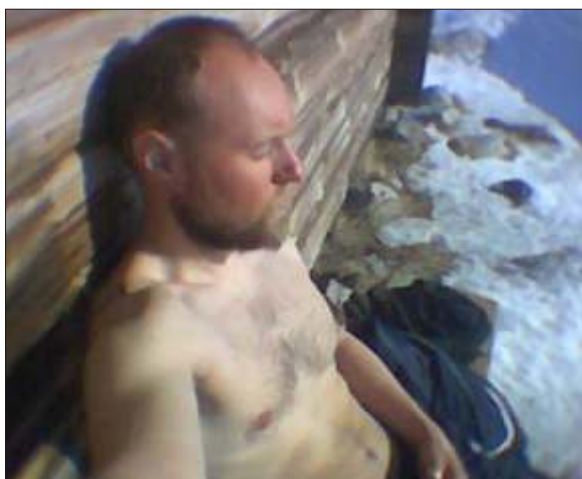
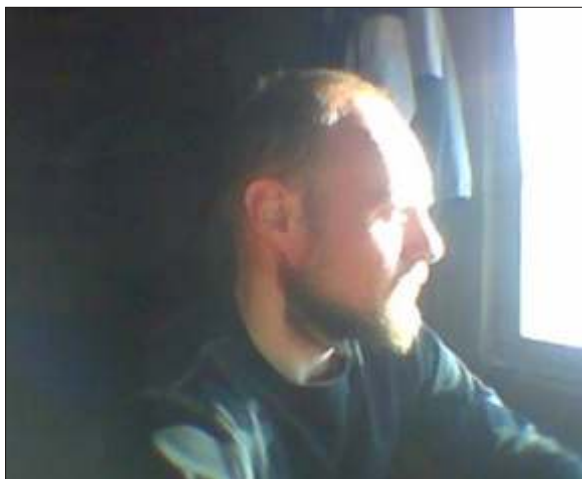
Tiistai 6.4.

39.päivä

Heräsin ennen kuutta kun hiiri rapisteli muovikassia ja nousin nostamaan kassin lattialta pois. Koko yö oli helvetillisen kuuma ja sain unta vasta aamulla.

Viimein nousin seitsemän jälkeen kun mutta alkoivat aamiaisen tekoon. Söin leipää aamupalaksi hyvällä menestyksellä. Muiden lähdettyä jäin pelaamaan pasianssia hetkeksi, mutta päätin kuitenkin siirtyä ulos auringonpaisteeseen. Kannoin penkin tuvan päähän ja istuskelin siinä ilman paitaa.

Join siiderin päivällä suurella nautinnolla ja tein viimein iltaruoksi makaronia ja lihapullia jotka ostin Kilpishallista tyyriiseen hintaan. Tuvassa on viisi muuta retkeilijää mun lisäksi. Lähden huomenna jossain vaiheessa Kuonjarin suuntaan hissuttelemaan. Pidän Kuonjarillakin taas vapaapäivän ja nautin siiderinkin iltapuhteeksi.

Matkalla...

Keskiviikko 7.4. 40.päivä

Heräilin vähän ennen kasia ja nousin ylös herättäen kaikki muutkin. Soin aamiaisen ja pakkasin tavarat. Hiihtelin hissukseen kolmihenkisen porukan kanssa eikä matka kestänyt kuin kaksi ja puoli tuntia. Tuntuu tosi turhalta hiihtää kymppikilsaa ja pitää taas lepopäivä.

Soin vielä tänäänkin makaronia ja lihapullia. Kyllä muistuu hyvältä ja ajattelin huomenna paistaa lettuja päivätoiksi. Voi olla, että huomenna illalla on tupa varsin täynnä kun pitkä pyhä alkaa. Edelleen on sellainen olo, että voisi jo lähteä kotiin ja että tympii aikalailta hiihtäminen lyhyitä päivämatkoja. Luulen, että kun pääsen Norjan puolelle niin tempaisen aika pitkiä siivuja kerralla ja joudun Kautokeinin päässä päivän pari teltassa odottelemaan.

On se merkillistä se ihmisten kiire. On kiire saada ruoka valmiiksi, että ehtii ajoissa nukkumaan että ehtii aamulla kiireesti lähtemään. Joka päivä aurinko nousee ja laskee. Välillä kuu loistaa puolikkaana tai kokonaisena mutta aurinko nousee joka aamu päivästä riippumatta. Silti ihmisen on kiire elämässään saada paljon aikaan. Elämä on kuin juoksumatto jolla on pakko vain lisätä vauhtia eikä koskaan hidastaa. Tunturi vaan kun ei kiireistä kumarru. Vaikka ihminen luulee nopeana ja vikkelenä pääsevänsä säätä pakoon on luonto välillä nopeampi. Sää muuttuu ja muotoutuu kaiken aikaa avaten ja sulkien portteja ja käytäviä. Sään sulkiessa tien on ihmisen kiire toisarvoista. Ei sää kumarru tai pyytele anteeksi vaikka välillä armahtaakin kulkijaa. Ihmisen pitäisi sään tahdilla kulkea kiire unohtaen ja tunturista nauttien. Ei täällä pidä hoputtaa eikä kiireellä juosta. Kulkee sään mukaan levähtäen sään niin vaatiessa ja jatkaen sään salliessa. Ei siinä kiireellä ole sijaa.

Saarijärvi: 3264763, 7675877 746 m
Kuonjarjohka: 3270242, 7679762 850 m
Etäisyys: 6,7 km linnuntietä

Matkalla...

Nyt alkaa turhautuminen ja tylsistyminen näkymään päiväkirja merkinnöistä. Vapaapäiville oli pakko keksiä tekemistä kun aikaisemmin vapaapäivät menivät mukavasti levätessä.

Tässä vaiheessa puhelinkin tulee taas tärkeäksi linkiksi ulkomaailmaan ja kuvien ja viestien lähettäminen määrää vapaapäivien toimintaa. Motivaatio on heikkenee lähipäivinä entisestään, mutta hiihtäessä on yleensä hyvä mieli.

Paikallaan olo rassaa eniten, mutta samalla liikkeellelähdistä tulee vastenmielistä. Liikkeellelähdon jälkeen kuitenkin mieli parantuu aina ja Suomen pätkän lyhyet etapit tuntuvat aivan liian lyhyiltä. Hiihtäminen antaa mielelle rauhan olla ajattelematta mitään.

Torstai 8.4. 41.päivä

Heräsin hieman ennen kasia enkä saanut enää unta. Korvatulpat ovat kyllä mainio keksintö. Aina sattuu joku kuorsaaja tupaan, niin ei hermo mene kuorsausta kuunnellussa.

Katselin kun muut tekivät aamiaisensa ja lähtivät hiljalleen matkaan. Päätin kipaista Kahperusvaaralla suksilla ajatuksena laittaa viestiä ja kuvaa eteenpäin. Sain myös hieman uutta säätietoa. Huomiselle ja ylihuomiselle on röntää luvassa mutta taidan joka tapauksessa Meekonjärvelle hiihtää jos vaan tuuli antaa myöden. Se on kuitenkin vain kolmen tunnin etappi niin sen menee vaikka ilma ei kovin hyvä olisikaan. En aivan Kahperusvaaran korkeimmalle huipulle viitsinyt laiskuuttani hiihtää vaan laskin loivaa puolta alas ja hiihdin takaisin tuvalle. Koko reissu oli varmaankin vain tunnin mittainen.

Kun palasin tuvalle, oli se miehitetty kelkantuomilla hiihtäjillä. Hiihtelijät lähtivät onneksi nopeasti matkaan mutta pian saapui Meekon suunnalta ensimmäisen päivämatkalaiset lepäämään ja syömään eväitä. Tupaan tuli majoittumaan yksi kolmen miehen ryhmä sekä kuusi nuorta partiolaista ja myöhemmin vielä kaksi miestä joista toinen oli farkuilla liikkeellä. Luulisi farkkujen olevan hieman viileät, mutta tiedä häntä. Kolmen miehen sakkari tarjosi illan suussa hieman nuudeleita kun tekivät iltapalaa.

Lounaaksi paistoin lettuja ja tein vadelmakiisselistä hilloa päälle. Hyvää oli. Laihtumisen varaa on kyllä vielä joten ei tässä varmaankaan mitään hätää ole. Rasvojakin jää varmaankin yli niin siinäkin on hätätapauksessa energiaa yllin kyllin.

Kello on vasta yhdeksän illalla ja kaikki muut ovat jo jotakuinkin nukkumassa. Ihme porukkaa. Lähden huomenna muiden jälkeen liikkeelle kun kiirettä ei ole niin koitan vielä olla hereillä jonkin aikaa. Eikä täällä kovin helposti unta saa kun on vielä varsin valoisaa. Aamupäivä oli vielä puolipilvistä ja tuuli tuntuu yltyvän ainakin tässä kohdin. Saattaa olla, että lunta hieman satelee jo nyt mutta sitä on vaikea sanoa kun tuuli kuljettaa muutenkin irtolunta.

Matkalla...

Perjantai 9.4. 42.päivä

Nukuin varsin huonosti ja nousin viimein seiskalta. Ei tehnyt pahemmin mieli aamupalaa joten pakkasin tavarat ja lähdin kasin jälkeen matkaan.

Aamu oli aika pilvinen ja alkumatkasta alkoi satamaan lumi-räntää. Tuuli ylti puuskissa varsin kovaksi ja näkyvyys katosi välillä. Saavuin kuitenkin varsin nopeasti Meekon tuvalle (1,5 tuntia) Tuvassa oli edellispäivänä Kuonjarin tuvalla tavattu varsin porukka jolla oli koira mukana. Nelikko ei tehnyt elettäkään siirtääkseen tavaroitaan saatikka tehnee tilaa jotta mahtuu istumaan. Siivosin itselleni penkin ja istuskelin siinä kunnes viimein kahden tunnin päästä saivat tavaransa kasaan ja lähtivät liikkeelle.

Ei tuvassa silti liian kauaa saanut yksikseen olla kun viisi naista ja kaksi partiolaista saapuivat paikalle. Varasin sänkypaikan samantien vaikka kenties olisi fiksumpaa mennä telttaan nukkumaan. Paikalle on vielä saapunut noin kymmenen henkilöä lisää mutta ovat telttaan tyytyneet. Söin tänään vain yhden pussiruoan ja karkkipussin. Hieman on kyllä nälän tuntua, mutta koitan kestää. Kyllä ruokaa olisi mutta kun päivamatkat ovat kahden tunnin pituisia ei energiaa kovinkaan paljoa tarvitse.

Voi olla, että jatkan huomenna matkaa kun tämä Meekon tupa on varsin täyden oloinen. Huomenna tupaan on tulossa varmuudella ainakin kuusi partiolaista joten tupa tulee jo heistäkin täyteen. Jos huomenna hiihtäisi suoraan Kobmajoelle niin siellä tuskin kovin suurta tungosta on. Toivottavasti tänä iltana ei tupaa lämmitetä aivan saunaksi

Kuonjarjohka:	3270242, 7679762	850 m
Meekonjärvi:	3276040, 7685732	597 m
Etäisyys:	8,3 km linnuntietä	

Matkalla...

Sää on ollut tähän mennessä viimeisen viikon erittäin hyvää ja se on osittain auttanut pitämään mieltä virkeänä.

Kesän tulo ja valoisuuden lisääntyminen alkavat vaikuttamaan nukkumisaikoihin siten, että heräsin varsin aikaisin enkä saanut nukuttua kunnolla. Tosin uskon, että palava halu päästä pois vaikutti myös unen pituuteen kun mieli pyöri vain niissä asioissa.

Lauantai 10.4. 43.päivä

Nukuin Meekon tuvan laverin alla kun laverille änki turhan monta muuta nukkumaan. Nukuin huonosti ja näin aivan outoa unta. Toivottavasti en suuremmin kiljunut yöllä unissani kun varsin X-files henkiseksi uni heittäytyi.

Nousin kuuden kieppeillä ja koitin tehdä aamupalan mahdollisimman hiljaa. Pakkasin tavarat ennen kuin suurin tungos tuvassa alkoi ja lähdin matkaan kasilta. Hiihto tuntui varsin nihkeältä mutta pääsin Pihtukselle kolmessa tunnissa. Tupa oli vielä täynnä partiolaisia jotka lähtiessään jättivät tuvan varsin siivottomaan kuntoon. Mietin ensin hiihtoa Kobmajoelle mutta kun tupa tyhjeni eikä iltaan mennessä ole paikalle ilmaantunut kuin kaksi heppua plus ulkona majoituvat niin päätin pysyä Pihtuksen kämpässä ainakin huomiseen.

Sää on tänään ollut täysin päinvastainen ennustukseen nähden. Tänään piti olla +1, räntäsadetta ja pientä tuulta ja todellisuus oli täysin pilvetöntä, -15 astetta ja lähes tyyntä. Tosin ei siitä kannata liiemmin valittaa kun aurinko paistelee.

Koitan huomenna pitää taas välipäivän jotta saa päiviä kulutettua ja ylihuomenna pitäisi Kobman suuntaan hiihdellä. Saattaa olla, että käyn huomenna hiihtelemässä Haltin suunnalla jos sää on oikein hyvä. Saa siinä sitten pari kuvaakin lähetettyä jos on tarvis.

Meekonjärvi: 3276040,7685732 597 m
Pihtusjärvi: 3274625,7693875 743 m
Etäisyys: 8,2 km linnuntietä

Matkalla...

Sunnuntai 11.4. 44.päivä

Menin nukkumaan kympin aikoihin ja sain nukuttua seiskaan asti kunnes toinen kahdesta muusta tuvassa nukkuneesta nousi ylös. Ei tehnyt mieli aamupalaa ja söinkin vain muutaman Meetvurstin siivun ja join teetä. Kympin aikoihin lähdin Kovddoskaisin suuntaan hiihtelemään ja ajattelin käydä niin

korkealla, että saa puhelimeen kuuluvuutta. Päädyin kiipeämään aivan huipulle saakka joka oli hieman eri paikassa kuin olin kartasta katsonut. Korkeutta kello näytti 1250 metriä, mutta päädyin karttaa katsellen viisi metriä matalampaan lukuun.

Puhelin kuului huipulta erinomaisesti ja laitoin muutamat kuvat ja tekstit eteenpäin. Matka huipulle kesti hieman huonoa reittiä noin tunti ja kaksikymmentä minuuttia ja alaspäin noin tunti ja kymmenen minuuttia. Matkalla alas otin kylläkin jonkin verran kuvia kun maisemat olivat erittäin hyvät. En uskaltanut laskea suksilla kaikkia kohtia alas vaikka olinkin tullut niistä suoraan nousukarvoilla ylös. Otin sukset pois jalasta ja istuin osittain niiden päällä ja laskin alaspäin. Jaloilla koitin jarruttaa sen minkä pystyin ja hyvin meni.

Takaisin tuvalle päästyäni tein lettutaikinan ja vadelmahillon. Paistoin samantien letut ja söin oikein hyvällä ruokahalulla. Siihen päälle söin vielä ison karkkipussin ja päivä oli täydellinen. Herkkuja on jäljellä vielä parille päivälle. Huomenna palkitsen itseni siiderillä ja mikäli maltan olla huomenna syömättä niin ylihuomenna on keksien vuoro. Koitan huomenna lähteä liikkeellä ajoissa. Mieluiten ennen kymmentä mikäli sää sallii vaikka matkaa ei ole kuin vähän yli kymppi. Tuvalle saapui juuri kaksi vanhempaa naista suksilla. Jäänevät tähän autiotuvan puolelle nukkumaan. No, kenties Kobmajoella saan olla yksin vaikka onhan seura aina mukavaa vaihtelua. Vieläkin tuntuu siltä, että eteenpäin ajava voima on kateissa tällä loppumatkalla mutta toivottavasti löytyy vielä jossain vaiheessa. Päivä oli taasen aurinkoinen mutta jonkin verran tuulinen. Pakkasta oli aamulla hieman alle kymmenen astetta. Tuuli piti ilman kuitenkin pakkasen puolella ja Kovddoskaisin huipulla tuuli varsin viileästi. Nyt tuuli on hieman yltynyt mutta ilmanpaine on pysynyt noususuhteessa.

Matkalla...

Kobmajoki oli jollain tapaa erittäin ahdistava paikka. Avoimuus ja tuvan eristyneisyys vaikuttivat jotenkin erittäin vahvasti. Seuraava päivä oli todella vaikea ja se kuvastuu hyvin myös päiväkirjasta. Onneksi ensimmäisenä yönä oli juttuseuraa Kobman tuvalla.

Huomisen epätoivo kumpuaa varmaankin halusta päästä pois ja siitä, että motivaatio on erittäin heikko liikkeelle lähtemiselle. Jolloin tapaa myös lähtö uusiin maisemiin ei olekaan hyvä asia vaikka niin ajattelin aikaisemmin. Yksinäisyys vaivaa myös paljon ja Kobmajoen eristyneisyys ei auta siihen ollenkaan.

Maanantai 12.4. 45.päivä

Nousin aamulla hieman ennen seitsemää ja päätin laittaa aamupalaksi makaronia kun puuro ei liiemmin olisi maistunut eikä sitä kyllä ollut tälle aamulle budjetoitukaan. Ihmettelin aikani tuvalla ja lähdin vasta kun muut olivat lähteneet matkoihinsa.

Sekä tuvassa nukkuneet naiset että illalla saapuneet miehet halusivat ottaa valokuvan paikallisesta kuuluisuudesta. Hieman ärsytti, mutta annoin ottaa kuvat. Kun muut eivät likavesiä vieneet tai tuoneet lisää puita niin hoidin nekin pikaisesti ennen lähtöä.

Lähdin hiihtämään Kobman suuntaan kesäreittiä myötäillen. Sain soitettua hieman säätietoja ja imuroitua sähköpostit matkan varrella. Kesäreitti yhdistyi merkittyyn kelkkareittiin nousun jälkeen ja viimeiset kilometrit olivat jokseenkin helppoa laskua aivan Kobman tuvalla asti.

Majoittauduin tupaa jossa jo eräs pariskunta piti majaa viettäen lepopäivää. Saattaa olla, että vietän huomenna taasen lepopäivän ennen kuin lähdän Norjan suuntaan. Joudun muuttamaan loppureittiä hieman koska pelkään tunturikoivikon olevan varsin upottavaa jo tässä vaiheessa. Reitti lyhenee vain hieman aiotusta mutta tuskin vähentää hiihtopäiviä yhtään.

Tänään oli varsin aurinkoinen päivä mutta tuuli oli navakkaa eilisillasta lähtien. Ilmanpaine on ollut nousussa jo eilisestä lähtien joten sää pysynee jokseenkin hyvänä ainakin toistaiseksi. Kilpisjärvelle on taas luvattu plussia ja räntäsadetta mutta toivottavasti sateet pysyvät tuntureiden takana.

Pihtusjärvi:	3274625, 7693875	743 m
Kobmajoki:	3282934, 7697431	754 m
Etäisyys:	9,0 km linnuntietä	

Matkalla...

Tiistai 13.4.

46.päivä

Nukuin yllättäen yli kahdeksaan ja nousin viimein puoli yhdeksältä. Tuvassa nukkunut pariskunta nousi hieman jälkeen. Kävin tekemässä puuvajalla tulitikkuja kamiinan sytyttämistä varten mutta kun pääsin sisälle oli kamiina jo sytytetty. Pariskunta teki hidasta lähtöään ja vähän heidän lähdön jälkeen paikalle saapui mies-kaksikko jonka olin tavannut jo Pihtsuksella. Miehet tekivät ruokaa tuvalla ja lähtivät Porojärven suuntaan yhden aikoihin.

Sain omituisen epätoivon ja tyhjiyden tunteen puuskan itsekseen ja olo oli varsin epämiellyttävä. Oli kuin olisi seisonut paniikin kuilun reunalla pitäen kiinni vain pienestä, heiveröisestä oksasta. Jonkinlainen eksymisen, mitättömyyden ja osaamattomuuden tunteiden sekamelska oli lähellä päästä valloilleen vaikka niistä ei ole pelkoa tällaisessa tilanteessa. Jo jonkin aikaa vaivannut eteenpäin ajavan voiman puute on osittain edeltänyt tätä tilannetta ja sitä on vain vahvistanut tilanteeseen tymppiintyminen. Tilanne tuntui kuitenkin erittäin ylitsepääsemättömältä ja sisäinen pakokauhu tuntui yltyvän. Todella kummallisia mitättömyyden ajatuksia pyöri päässä ja oman toiminnan ja elämän peilaaminen ympäristöön ja muihin ihmisiin oli vahvasti käynnissä varsin pessimistisellä ajatusmallilla. Päätin kuitenkin koittaa nauttia auringosta vaikka olikin tuulista ja istuin tuvan vieressä penkillä jonka olin aikaisemmin kaivanut lumen alta esille. Join viimeisen Kilpisjärveltä ostetun siiderinkin mielen

kohottamiseksi. Olo parani hieman ja kirjoitin sponsoreille sähköpostin jonka päätin lähteä lähettämään Ridnitsohkan rinteestä. Lähdin matkaan puoli kolmen aikoihin ja olin takaisin jo neljältä. Sain lähetettyä pari kuvaakin ja muutamat sähköpostit. Tuuli oli rinteessä todella kylmä ja ilman hanskaa oli ikävä käyttää puhelinta. Hiihtäessä suurin epätoivon tunne katosin ja olo oli varsin hyvä kun palasin takaisin tuvalle. Otin alamäessä skinitkin pois suksista ja laskettelin varsin mukavasti tuvalla. Sää muuttui puolenpäivän jälkeen pilvisemmäksi ja nyt illalla taivas on jo aivan pilvessä ja ilmanpaine on laskenut muutaman pykälän. Söin tuvalla palattuani näkkileipää jonka tuvalla käyneet miehet jättivät ja join teetä ja kaakaota.

Koitan vältellä koivikkoja ja suoalueita mahdollisuuksien mukaan ja siksi jätän menemättä Saraelviin ja Reisdaleniin vaikka Reisa olisikin varmasti aivan upea kanjonimuodostelma. Täytyy tulla joskus toiste uudelleen... Mikäli käy huono tuuri niin saatan joutua pitämään lepopäivän vielä huomennakin sään takia, mutta mikäli sää vain millään sallii niin lähdän matkaan heti aamusta.

Nyt se, että tietää pääsevänsä päältä parin viikon päästä pois on lähes ainoa eteenpäin työntävä voima muiden tilanteeseen tymppiintyneiden tunteiden jarruttaessa matkaa. Olisi kyllä hyvä jos voisi edetä loppumatkan kiirehtimättä mutta saattaa olla, että hiihtopäivät muodostuvat pitkiksi maalin häämöittäessä ajatuksissa. Olen jo toisaalta asennoitunut odottamaan Kautokeinossa viimeiset päivät joten vain ilmat säätelevät hiihtotahtia. Koko loppumatkan voisi hiihtää kolmella ylipitkällä päivällä mutta koitan parhaani mukaan vastustaa ajatusta viimeiseen saakka.

Matkalla...

Keskiviikko 14.4. 47.päivä

Vaikka nukuin todella hyvin oli aamu jotenkin pelottava. Eilinen fiilis oli jotenkin jäänyt takaraivoon odottamaan sopivaa hetkeä noustakseen taas. Lähtö oli hankala ja käytin kaikki mahdolliset syyt käydä aina uudelleen tuvassa vaikka kaikki oli jo pakattu. Tuntui kuin olisi jättänyt sen viimeisen turvallisen linnakkeen ja astunut suoraan uuteen täysin tuntemattomaan maailmaan.

Lähdön jälkeen kuitenkin kaikki sujui aivan samalla lailla kuin ennenkin ja ikävät tuntemukset katosivat välittömästi. Pilvinen aamu muuttui aurinkoiseksi ja tyyneksi päiväksi ja lämpötila kohosi reilusti yli kymmenen. Auringossa mittari näytti melkein kolmeakymmentä.

Söin lounaan siinä missä olin ajatellut yöpyä ja jatkoin eteenpäin. Hiihtelin ilman takkia ja silti oli liian kuuma. En kuitenkaan viitsinyt paitaa pois ottaa ettei aivan olisi palanut. Ihme jos naama ei palanut mistään kohtaa tänään.

Likaiset sukat alkoivat hankaamaan erittäin kovasti ja vaihdoin sukat ja laitoin hieman teippiä kantapäihin. Kumpaankin jalkaan ehti tosin tulla pienet rakot, mutta toivottavasti paranevat pian.

Omituinen paniikinomainen hiihtohalu piti liikkeessä ja luulen, että alitajuisesti päätin jo eilen hiihtää mahdollisimman nopeasti pois täältä. Kautokeino hämöttää maalina ajatuksissa ja näyttää siltä, että jarrutteluun ei ole mahdollisuutta. Hiihdin noin 23-25 kilometriä tänään ja olisin todennäköisesti hiihtänyt enemmänkin, mutta suksien pohjiin alkoi paakkuuntumaan lunta niin kovasti, että oli pakko pysähtyä. Laitoin teltan pystyyn ja keittelin ruoan termariin ja täytin pullot.

Riistapata maistui yllättävän hyvälle tänään ja join parit kaakaotkin illan edetessä. Ilta on ollut pilvinen mutta tyyne ja toivon yönkin olevan mahdollisimman tyyne. Lunta satelee kevyesti ja lämpö on noin +3. Teltassa lämpöä +5 astetta. Koitan saada unenpäästä kiinni mahdollisimman nopeasti ja koitan päästä aamulla ajoissa liikkeelle jotta lumi olisi mahdollisimman hyvä. Huomenna toivon eteneväni noin 15 kilometriä, mutta se riippunee säästä aika paljon. Maasto on erittäin hidasta kumpuilun ja lumen vähyyden vuoksi.

Kobmajoki:	3282934, 7697431	754 m
Telttapaikka:	0526850, 7689600	685 m
Etäisyys:	8,8 km	linnuntietä

Matkalla...

Nämä viimeiset päivä ennen kautokeinoa olivat kaikki samanlaista pakonomaista hiihtämistä jossa ajatuksena oli vain päästä pois tunturista. Ei niinkään pelkoa, mutta ahdistusta ja turhautumista.

Ylipitkät hiihtopäivät veivät veronsa ja iltaisin elimistö oli aivan loppu. Nukkuminen oli enää katkonaista torkkumista läpi yön ja aamulla tunsin olevansa aivan yhtä väsynyt kuin illallakin. Liikkeelle lähdöt olivat kuitenkin vaikeita mutta vielä vaikeampaa oli lopettaa hiihtäminen. Taukoja ei tullut päivän aikana pidettyä enää kovinkaan montaa lounastaukojen lisäksi.

Jo aikaa sitten tehty hiljainen sopimus hiihtää loppumatka mahdollisimman nopeasti ja odotella sitten kautokeinossa tuli todeksi hyvin kuluttavalla tavalla.

Torstai 15.4. 48.päivä

En jaksanut aamulla nousta kuudelta vaan kampsin pystyyn vasta puoli kasiin kieppeillä. Aamu oli lähes tyyni ja yöllä oli satanut hieman lunta. Tein nopean aamupalan ja koitin saada kaikki kasaan mahdollisimman nopeasti. Yllättäen sain kaikki valmiiksi jo yhdeksäksi ja lähdin matkaan.

Pilvinen aamu muuttui aurinkoiseksi jo kymmenen aikoihin ja lämpö auringossa nousi kolmeenkymmppiin. Hiihdin koko päivän ilman takkia eikä kylmä tullut. Poltin naaman aikalaille ja etenkin otsa sai pahimmat vammat. Hattua ei vaan voinut pitää päässä kun oli niin kuuma.

Söin lounaan hieman yli kaksitoista ja huilasin yhteen saakka. Olin jo lounaan aikoihin tavoitteessani mutta jatkoin matkaa. Matkalle sattui kaksi vaikeaa joen ylitystä. Jyrkät pudotukset olivat hitaita nousta ylös mutta onneksi näkyvissä oli kelkkauraa jota seurata. Kelkkaura jatkoi kaiken aikaa jotakuinkin oikeaan suuntaan joten jatkoin hiihtämistä vaikka olisi pitänyt lopettaa.

Viimein kuuden aikoihin lopetin hiihdon kun nesteet olivat aivan loppu ja lihakset hervottomat. Matkaa tuli jotakuinkin 30 kilometriä. Tamppasin telttapaikan erittäin pehmeään lumeen ja laitoin ruoan alulle heti kun telttia oli pystyssä. Kun tarkistin GPS:stä paikkaa huomasin Tenomuotkan autiotuvan olevan vain kilometrin päässä mutta en viitsinyt enää vaivautua. Oikeassa jalassa oleva rupi on jokseenkin kipeä ja vasemmassa jalassa on rakko kantapäässä. Laitoin kumpaankin jalkaan Compeedit aamulla mutta vasen jalka on silti aika kipeä.

Koitan käydä nukkumaan mahdollisimman aikaisin jotta huomenna olisi hyvä nousta koivikko ylös. Huomina on todennäköisesti loppumatkan vaikein päivä parine upottavine koivikkoineen. Toivottavasti selviän niistä helposti. Huomina tavoite on noin 20 kilometriä, mutta voi mennä suuntaan jos toiseen. Linnuntietä laskettuna matkaa on vielä 43 kilometriä joten vähiin käy.

Telttapaikka: 0526850, 7689600 685 m
Telttapaikka: 0539221, 7663626 462 m
Etäisyys: 28,8 km linnuntietä

Matkalla...

Perjantai 16.4. 49.päivä

Aamulla ei olisi kiinnostanut nousta ollenkaan. Edellinen päivä oli vienyt voimat niin fyysisesti kuin psyykkisestikin. Vääntäydyin ylös kuitenkin hieman kasin jälkeen ja suoriuduin valmiiksi kympeksi.

Koitin löytää hyvää nousupaikkaa jossa rinne olisi loiva eikä koivikkoa olisi liian tiheään ja päädyin nousemaan varsin hyvännäköistä rinnettä. Saattaa olla, että kelkkaura olisi kiertänyt paremmasta paikasta, mutta otin varman päälle ja nousin rinteeseen omia polkuja. Hanki oli erittäin upottava ja jouduin tekemään ensin lumikengillä neljän lumikengän levyisen uran jota pitkin vedin ahkion. Homma oli erittäin hidasta ja ensimmäiseen kilometriin kului aikaa kolme tuntia. Onneksi aurinko oli pilvessä ettei aivan liian hikiseksi homma olisi käynyt. Kun viimein pääsin ylös oli edessä hidasta kumpuilevaa maastoa. Lumi oli niin pehmeää, että se alkoi takkuamaan ahkion pohjaan aikalaille. Muutaman kilometrin jälkeen ohitin erään lappalaisten kesäasumuksen ja löysin jotakuinkin oikeaan suuntaan kulkevan kelkkauran. Ura kulki pienen kesäasumuskylän läpi ja päätin koittaa onneani ja kysyä eräältä kelkkailijalta kulkisiko ura Kautokeinin suuntaan. Kuulemma ura sinne kulki, mutta sain Norjaksi varsin tulkinnanvaraiset ohjeet joita koitin parhaani mukaan soveltaa käytäntöön. Muutaman summassa arvotun risteyksen jälkeen olen pysynyt aikalaille Kautokeinin suuntaan kulkevalla uralla. Kelkkaura helpottaa aivan uskomattomasti liikkumista tällä säällä.

Hiihdin noin 16 kilometriä linnuntietä joten aika saavutus alun vauhdin huomioon ottaen. Kautokeinoon on tästä matkaa vielä 30 kilometriä ja huomenna koitan saada siitä 15 pois. Laitoin teltan pystyyn kuudelta ja puolitoista tuntia ennen sitä alkoi satamaan vettä. Onneksi ei sentään kovin kovasti. Tein ruoan absidissa ja tavallaan oli mukava kuunnella sateen ropinaa teltan katossa. Tuli jotenkin kesäinen olo. Sade lakkasi hieman ennen kasia ja toivon, että huomenna olisi poutaa. Olen lopettanut rasvan käytön melkein kokonaan ja sen huomaa hyvin jaksamisen huonontumisessa. Taitaa päivät mennä parikin tuhatta kilokaloria miinukselle mutta lähtee pä ylimääräiset vyötäröltä hieman pois. Jalat ovat myös kramppaileet illalla teltassa kun on hääriänyt ja olen koittanut ottaa pari ylimääräistä Multi-tabsiakin jotta saisi hieman vitamiineja kivennäisaineita enemmän. Nyt alkaa kyllä ylimääräisen ajan ongelma tulla esiin. Koko reissun hiihtäisi seitsemässä tai kahdeksassa viikossa vaikka vetäisi vähän painavampaa ahkiota. Kevyellä varustuksella ja täydennystaatiikalla reissu menisi varmaankin jopa kuuteen viikkoon. Nyt on seitsemän viikkoa täynnä ja niin pääkin aivan täynnä tätä reissua. Mielessä pyörii vain pois pääsy ja siksi päivät ovat muodostuneet ylipitkiksi. Toivottavasti vaan vielä hetken täällä malttaisi. Otsa on varsin kipeä kun eilen auringossa pääsi palamaan. Huulet ovat myöskin aivan karrella. Poskipäät ja korvat ovat hieman paremmassa kunnossa mutta saa nähdä lähteekö niistäkin nahka. Valitettavasti huulirasva on ainoa rasva jota tuli mukaan joten sitä on joutunut käyttämään otsaankin hieman soveltaen. Tuskin se ainakaan asiaa pahentaa mutta onhan se tyhjän näköistä laittaa huulirasvaa otsaan.

Teltpaikka: 0539221, 7663626 462 m
Teltpaikka: 0554269, 7658348 497 m
Etäisyys: 15,9 km linnuntietä

Matkalla...

Oli uskomatonta päästä perille, mutta en pystynyt jostain syystä vielä iloitsemaan siitä kunnolla. En pystynyt rentoutumaan ja antamaan väsymykselle valtaa peläten etten enää pysty nousemaan mikäli nyt antaa periksi.

Viimeinen yö meni torkahdellen välillä mutta pääosin valvoen. Ei ollut mitään mahdollisuutta nukahtaa kun mielessä pyöri monenlaisia ajatuksia.

Lauantai 17.4. 50.päivä

Ei olisi taaskaan tehnyt mieli nousta makuupussista ja vedinkin aluksi lakkia enemmän silmille jotta saisi nukuttua. Nukuin koko yön kovin katkonaisesti ja siksi olin varmaankin hyvin väsynyt vielä aamullakin. Juuri kun olin laittamassa tavaroita kasaan paikallinen kelkkamies pysähtyi ja kysyin häneltä reittivarmistusta. Sanoi, että 500 metrin päästä alkaa risuviitoitus joten helppoa reittiä lähes koko matkan.

Ensimmäiset kolme tuntia oli jotenkin todella nihkeää ja söinkin jo yhdeltä vaikka olin vasta kypyiltä lähtenyt liikkeelle. Ei meno senkään jälkeen kovinkaan paljoa helpottanut mutta viimein saavuin puhelimen kuuluvuusalueelle. Matkaa oli enää

kymppi jäljellä ja muutamien puhelinkeskusteluiden jälkeen oli mieli korkealla ja hiihdin Kautokeinoon saakka. Viimeiset kilometrit olivat tuskan taivalta mutta viimein ensimmäiset talot tulivat esiin. Oli hyvä fiilis päästä perille. Koitin löytää hotellia tai muuta majoitusta ja kävin paikalliselta terveysasemalta kysymässä neuvoa. Tädit eivät oikein englantia taitaneet enkä viitsinyt enää ruotsiani kulutta joten sain hyvin epämääräisiä vastauksia, mutta viesti oli selvä: ei hotelleja tai muitakaan majoitussysteemejä Kautokeinossa.

Hiihdin hieman matkaa takaisin mistä olin tullutkin ja laitoin teltan pystyyn. Juuri kun sain kaikki valmiiksi ja pääsin telttaan sisälle, alkoi taas satamaan. Onneksi huomenna ei tarvitse hiihtää enää joten ei niin väliksi vaikka sataisikin. Hiihtomonot ovat aivan läpimärät eivätkä varmasti kuivu huomiselle mutta tallustelen täältä tienvarteen vaikka lumikengillä. Onneksi tuli vaelluskengät mukaan reissuun. Tästä eteenpäin otan aina kahdet kengät mukaan jotta voi aina vaihtaa leiripaikalla kuivaa jalkaan. Oikean jalan yhdestä varpaasta lähti kynsi ja toisestakin varpaasta varmaankin lähtee myös piakkoin. Vasen jalka on suhteellisen hyvä vaikka kantapäässä pieni rakko onkin.

Ilma oli alkumatkasta varsin mukava kun ei ollut ylettömän kuuma mutta eilinen vesisade ja tämän päivän +9 astetta muuttivat lumen melkein loskaksi. Tasainen 4 m/s tuuli piti ilman viileämmän tuntuksena ja ilmankosteus oli varmaankin huipussaan. Näkyvyyttä ei ollut kuin sata metriä mutta onneksi oli ura jota seurata. Mielessä pyörii ne monet herkut joita saa taas kotona. Pussiruoat ei oikein enää maistu vaikka täytyy myöntää, että kanacurry ja kanapasta banaanilla ovat erittäin maukkaita. Ainakin tiettyyn pisteeseen saakka.

Telttapaikka: 0554269, 7658348 497 m
Telttapaikka: 0580637, 7656902 419 m
Etäisyys: 26,4 km linnuntietä

Matkalla...

Rovaniemellä alkoi hiljalleen tajuntaan valumaan tieto siitä, että reissu alkaa olemaan ohi. Vieläkään en silti pystynyt nukkumaan kunnolla tai rentoutumaan. Viimeisinä päivinä hiihdetyt pitkät päivämatkat olivat rasittaneet kehoa paljon ja kivut olivat kovat koko kehossa.

Kunnollinen ruoka maistui taas taivaalliselta ja sängyssä makaaminen (unta kun ei kunnolla saanut) oli uskomattoman mukavan tuntuista. Sisätilojen alituinen kuumuus tosin hieman häiritsi.

Hienoinen tyytyväisyyden tunne alkoi hiljalleen valumaan mieleen kun Helsinki läheni, mutta kesti vielä monta päivää ennen kuin palautuminen alkaisi kunnolla.

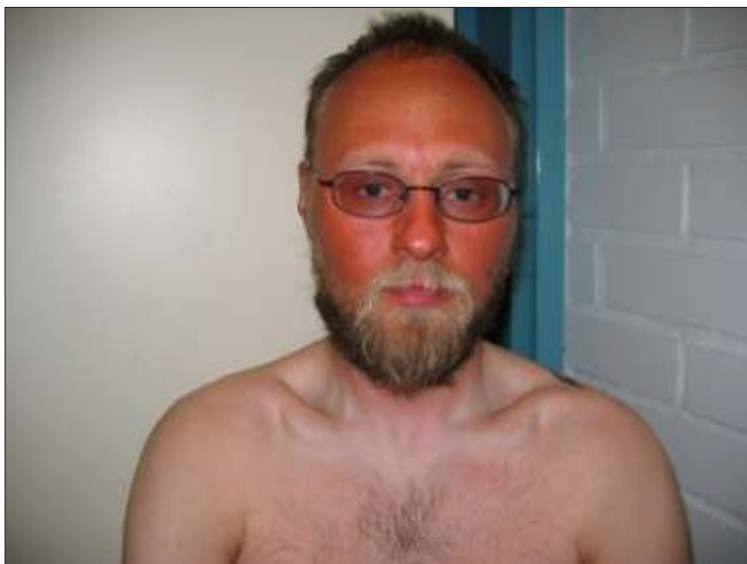

Sunnuntai 18.4. 51.päivä

Viimeinen yö on ohi! En meinannut saada illalla unta kun kaikki asiat tulvivat mieleen. Tein jo mielessäni listaa kaikista ruoista joita on taas saatava kun kotiin pääsee. Nukahdin viimein hieman ennen kolmea. Heräsin jo seitsemän aikoihin ja nuokuin puoli ysiin. Tuntuu kuin heräisi uudelleen henkiin. Kello on kymmenen ja makoilen edelleen makuupussissa. Mietityttää miksi en tehnyt näin reissun aikana, mutta silloin oli eteneminen pääasia. Motiivit muuttuu. Kuivatan Trangialla hieman teltan sisäilmaa ja sillä saa hetkellisesti lämmön teltassa nousemaan lähellä kolmeakymppiä. Tää on varmaankin juuri sitä mistä valmistajat varoittelee...

Seuraava määränpää on Rovaniemi missä pitäisi käydä kehonkoostumus-mittauksessa ja siitä sitten Helsingin suuntaan. Kittilässä sain viimein oikeaa ruokaa... Siis pizzaa. Rovaniemellä oli pakko käydä ihan reissun kunniaksi paikallisessa yhdellä siiderillä.

Teltpaikka: 0554269,7658348 497 m
Kautokeino: 0581000,7656150 320 m
Etäisyys: 834 m linnuntietä

Perillä

On sanoin kuvaamatonta millainen tunne viimein kotiin tullessa valtasi mielen. Viimein kotona sohvalla istuen kaikkien tavaroiden lojuessa taas olohuoneen lattialla ja hiljaisuuden ja rauhallisuuden vallatessa mielen väsymys viimein valui elimistöön vallaten niin lihakset kuin mielenkin.

On vaikeaa kertoa millaisia mielikuvia sillä hetkellä mielessä liikkui, mutta tuntui siltä kuin jokin voima olisi vetänyt kaikki voimat pois jättäen vain kuoren paikoilleen. Kesti kuitenkin vielä muutamia päiviä ennen kuin lepo tuntui vaikuttavan ja palautuminen todella alkoi.

Nukkuminen omassa sängyssä oli vaikeaa vaikka pidin läpituuletusta jotta ilma hieman viilenisi. Alituinen lämmöntunne hikoilutti öisin eikä nukkuminen ollut heti kovinkaan helppoa.

Siltikin tuntui taas mukavalta olla kotona ja olin tyytyväinen tehdystä reissusta ja olin

Maanantai 19.4. +1

Huonosti nukutun yön jälkeen ennen aamiaista mittaukset joissa selvisi, että noin 12 kiloa on tuntureille jäänyt. Viisi kiloa lihasmassaa on reissussa kadonnut, seitsemän rasvakilon lisäksi, ja sen kyllä huomaa. Aamiainen urheiluopistolla maistui hyvälle ja sen jälkeen suunnaksi tuli Helsinki, koti.

Viimein Helsingin lähestyessä alkoi todella tuntua siltä, että reissu on todellakin ohi. Kello 21.30 sain viimein kaikki tavarat sisälle ja istuin pitkästä ajasta kotona sohvalla. Kokonaisvaltainen väsymys valui elimistöön samalla kun mieli rentoutui todeten hiljaa viimein: Perillä...

Hetken kuluttua...

Vaikka väsymys oli kova en millään pystynyt olemaan paikoillani seuraavan muutaman päivän aikana. Tuntui kuin lihaksissa olisi ollut jonkinlaista kutinaa joka pakotti liikkeelle kaiken aikaa. En tosin harrastanut liikuntaa tai muutakaan sellaista niinä päivinä mutta en pystynyt kotonakaan istumaan.

Ruoka ei jostain syystä maistunut ollenkaan eikä nälän tunnettakaan ollut. Nukkuminen oli erittäin vaikeaa. Öisin vain viiden tunnin unien jälkeen oli mahdotonta saada unenpäästä kiinni ja heräilin kuuden tai seitsemän aikoihin vaikka kokeilin mennä vasta aamuyöstä nukkumaan.

Parin päivän päästä palaamisen jälkeen psyykinen väsymys alkoi olla pahimmillaan. Väsymys oli lamauttavaa ja tuntui kuristavalta, täydelliseltä voimattomuudelta. Fyysisesti elimistö oli myös väsynyt, mutta lihaskivut olivat kuitenkin vain lihaskipuja eivätkä haitanneet sen enempää. Lihaksistossa oli tosin voimattomuutta varsinkin jos piti koittaa käyttää voimaa tavallista liikkumista enemmän.

Unirytmien ja ruokahalun palautuminen kesti huomattavan monta päivää ja tuntui, että elimistö oli vieläkin hajoamistilassa. Vaikka kuinka koitin saada normaaleista rytmeistä kiinni oli se mahdotonta.

Vasta parin viikon jälkeen mieli alkoi virotta väsymyksestä ja unirytmistä palautui normaaliksi. Varusteiden puhdistus ja huolto saivat odottaa päiviä kotiin paluun jälkeen ennen kuin mielenkiinto riitti niiden hoitamiseen. Suksien ja ahkion herättämät mielikuvat eivät heti palaamisen jälkeen olleet kovinkaan mielekkäitä ja siksi muidenkin välineiden huolto jäi pitkäksi aikaa tekemättä.

Oman päiväkirjan lukeminen ja muistiinpanojen täydentäminen sai

odottaa vielä kolme viikkoa palaamisesta. Kirjoitusten lukeminen sai mielen palaamaan takaisin matkalle, mutta muistot olivat jo muuttaneet väriään kultareunaisiksi. Vaatii paljon, että näkee muistot oikeanlaisina.

Matkan rasitukset tuntuvat unohtuvan nopeasti ja hetken kuluttua negatiiviset tuntemukset olivat kadonneet. Motivaation puutteet, tylsistyminen, ahdistus ja yksinäisyys eivät olleet enää niitä tunteita joita matkalla oli tuntenut vaan merkitykselliseksi nousivat muut asiat. Onneksi päiväkirja kertoo matkan todellisuutta vaikka jotkin asiat löytyvätkin vain rivien välistä.

Mielessä matkalle palaaminen nostaa tunteita pintaa joista suurimpina vaikuttavat lähtö ja kotiin palaaminen. Lähdön innostus oli valtaisa ja se voima jolla mieli työnsi eteenpäin oli uskomaton. Ensimmäinen viikko meni rasituksen luomassa shokissa hieman muistojen ohi, mutta niistäkin on onneksi merkintöjä päiväkirjassa. Vasta toisella tai kolmannella viikolla rutiinien muokkaukauttua muistot alkavat selkeytyä. Viimeisen kahden viikon ahdistuneisuus ja pois pääsyn halu veivät nautinnollisuuden matkan tekemisestä vaikka löytyy sieltäkin hetkiä joita varten matkaan oli lähdetty. Viimeisten päivien maanisuus ja pakkomielleisyys hiihtämisessä tuntuvat nyt epätodellisilta ja enkä vieläkään usko itsestäni sellaista. Kotiinpaluun tuomat tunteet ovat suuret ja niiden muistaminen säilyy varmasti pitkään.

Lähetetyt tekstiviestit

Lauantai 28.2.2004

Klo 15.30. Pakkasin kamat autolla ja läksin hiihtämään. Pakkasta pari kymppiä. Ajattelin hiihtää johonkin suojaiseen paikkaan mutta ahnehdin viis kilsaa ja pimeä yllätti. Pakkanen kiristyy...

Sunnuntai 29.2.

Heräilin pitkin aamua mutta nousin vasta kasilta. Mittari näyttää melkein kolmea kymppiä pakkasta. Ahkio painaa aivan sairaasti. Hiihdin sulaan. Perkele.

Maanantai 1.3.

Nukuin huonosti. Ulkona tuulee 15 m/s ja pakkasta 2 astetta.

Tiistai 2.3.

Kahden päivän ylämäki alkoi tänään. Viis ja puoli tuntia silkkaa vittuilua. 300 korkeusmetriä sata kiloo perseeseen sidottuna. Nestehukka kyykyttää...

Torstai 4.3.

Oli hiljainen ja tyyni yö Vaimokin tuvan vieressä. Ei oikein huvittanut nousta makuupussista pois. Hidasta kiiruhtamista. Kelkkaura loppui tänään ja nyt umpihankea. Lunta yli puolimetriä.

Perjantai 5.3.

Saatanan saatana. Otin pikku pudotuksen ja löin jalan kiveen. Ei näkyvyyttä.

Lauantai 6.3.

Luovutusmentaliteetti päällä. Jalasta puuttuu pala mutta pakko jatkaa...

Tiistai 9.3.

Vastahakoinen aamu Staddajohkan tuvan pihalla. Jalka aika kipee ja vuotaa pahasti. Tänään pitäisi päästä Staloluoktaan missä pitäisi olla avoin tupa. Lämpötila nousi iltapäivällä kymmeneen asteeseen auringossa. Lumi pakkaantuu ahkion ja suksien pohjaan. Hermot tiukalla mutta pääsin onneksi tuvalle asti.

Perjantai 12.3.

Akka-tunturin tupa ja lepoa.

Maanantai 15.3.

Tupahulluus meinasi iskeä ja oli pakko lähteä liikkeelle. Hiihdän Ritsemiin ja katselen siellä reissun jatkoa uudelleen.

Tiistai 16.3.

Lepään vielä tämän päivän. Päätän jatkaa ainakin Abiskolle ja katsoa taas siellä miten jalka on parantunut.

Keskiviikko 17.3.

Luksus ilma. Aurinko paistaa ja pakkasta pari astetta. Nousua 250 korkeusmetriä. Tuuli yltyi aivan järjettömäksi. Oli pakko jatkaa Sitasjauren tuvalle yöksi. Tuuli yli 20 m/s.

Torstai 18.3.

Tuuli laantui hieman aamulla ja lähdin liikkeelle, mutta tunnin hiihdon jälkeen tuuli yltyi taas. Tuulimittarilla lukema 20,5 m/s. Pakko jatkaa matkaa Hukejaureen kun telttaa on hankala saada pystyyn.

Perjantai 19.3.

Taasen tuuli laantui aamuksi ja päätin lähteä liikkeelle kohti Sälkaa. Päivällä tuuli nousi yli 15 m/s mutta laantui iltaa kohden ja muuttui myötäiseksi. Päivän hiihto 20 km ja 7,5 tuntia. Huomenna kova nousu Tjäktjaan.

Lauantai 20.3.

Järjetön nousu Tjäktjapassin päälle. Onneksi raitis 15 m/s sivumyötäinen auttoi hieman. Sain teltankin pystyyn tuuleen mutta nukkumisesta ei tullut mitään edes korvatulpilla kun telttakangas huusi tuulessa hoosiannaa koko yön.

Sunnuntai 21.3.

Teltan purku oli piristävä kokemus... Makasin äksänä teltan päällä kokeillen kerätä sitä syliin ennenkuin tuuli vie. Hävikkinä yksi windstopper lakki mutta mielummin se kuin teltta. 12 km Alesjaureen.

Maanantai 22.3.

Suhteellisen hiljainen yö Alesjauressa. Edellisenä iltana väsymys oli kova. Hiihdin Abiskojaureen ottaen taas yhden kuuluisista oikoreiteistä... Päädyin hyvin off-piste henkisellet tunturikoivikko pujotteluradalle. Ei ole

Lähetetyt tekstiviestit

kiva kun ahkio päätää viime hetkellä ohittaa puun juuri toiselta puolelta. Valitettavasti massaylivoimalla ahkio määrää sekä suunnan että vauhdin. Vahinkoina jokseenkin vääntyneet vetoaisat ja akuutti adrenaliinimyrkytys.

Tiistai 23.3.

Aivan järjetön tivoli tää Abiskojaure. Jengiä tulee ja menee ja kelkkoja suhaa kaiken aikaa. Sitten vielä koiravaljakot ulvoo 20 metrin päässä teltasta. Kehtasivat vielä vaatia yöstä 60 kruunua siitä että majottuu teltalla. Abiskon kansallispuistossa kun ei kuulemma saa teltailla kuin tietyissä paikoissa. Ei olis pitäny mennä kysyy... Saavuin Abiskolle iltapäivällä ja pääsin näyttämään jalkaa lääkärille. Pari päivää lepoa ja matka jatkuu...

Lauantai 27.3.

Aamulla sää aivan unelma. Aurinkoa ja pikkua pakkanen. Nousua päivää mahtui 550 korkeusmetriä joten jalat illalla aika väsyneet. Tuuli yltyi kovaksi illalla mutta tyyntyi yöllä. Nukuin teltassa nimettömän lapin kylän kupeessa.

Sunnuntai 28.3.

Aamulla vienoa tuulta mutta onneksi myötäistä. Alamäki taas hieman pujotteluhenkistä ja loppupäivä jäätä pitkin. Lämpötila nousi päivällä +7 asti ja hermo meinasi mennä lumen kanssa. 20 km hiihtoa.

Maanantai 29.3.

Hiihdin Gaskas-tuvalta Vuoman tuvalle. Matkaa oli vain noin 17 km mutta nousua kertyi 400 korkeusmetriä. Aurinko paisteli ja tuulikin tyyntyi illalla.

Tiistai 30.3.

Todella väsynyt aamu. Hiihdin Dividaliin jokea pitkin. Aurinkoinen ilma jatkuu edelleen. Hiihdin iltapäivästä pelkällä aluspaidalla.

Keskiviikko 31.3.

Lyöttäydyin erään suomalaisporukan mukaan ja hiihdin 30 kilsaa Daertaan. Taasen aurinkoista koko päivä mutta illalla tuulta.

Torstai 1.4.

Vapaapäivä. Eilisen jälkeen kaikki paikat aika jumissa. Aurinkoista ilmaa piisaa.

Perjantai 2.4.

Jatkoin mukavan porukan mukana alkumatkasta mutta erkanin lounaan jälkeen. Ajattelin hiihtää pienelle avoimelle tuvalle mutta tupaa ei enää ollutkaan olemassa. Kiukutti. Jatkoin Pältsaniin. Matkaa tuli yli 30 kilsaa ja väsymys oli kova.

Lauantai 3.4.

Hiihtelin porukassa Mallaan ja olo oli kuin kotiin olisi tullut. Matkaa tuli vain 14 km.

Maanantai 5.4.

Hiihdin Kilpisjärvelle kauppaan ja tuhlasin herkkuihin. Jatkoin Saarijärvelle ja kokonaismatkaksi tuli melkein kolmekymppiä.

Nyt hieman harmittaa Ruotsinpuolella väliin jätetty 100 kilsaa ja olen aikataulusta edellä pariviikkoa. Otan loppumatkan loman kannalta ja pidän lepopäiviä melkein joka mutkassa. Edessä on viimeiset 200 kilsaa josta Suomen pätkä on tuttua seutua. Norjassa onneksi on taas uutta maisemaan motivoimaan matkantekoa.

Perjantai 9.4.

Hiihdin kevyessä räntäsateessa Meekonjärven suuntaa. Puolen tunnin hiihdon jälkeen taivas selkeni ja aurinko helotti kirkaalta taivaalta. Meekon tupa oli tupaten täynnä ja nukuinkin lattialla laverin alla.

Lauantai 10.4.

Oli luvattu räntää tällekin päivälle mutta aurinko paistoi kirkaalta taivaalta koko päivän. Hiihdin Pihtusjärven tuvalle 10 km.

Sunnuntai 11.4.

Pidän lepopäivän ja käyn Kovddoskaisilla katselemassa maisemia.

Lähetetyt tekstiviestit

Maanantai 12.4.

Luksus aamiainen. Puuron sijasta makaroonia... Hiihdin Kobmajoelle navakassa myötätuulessa. Norjan raja lähestyy...

näkee kuinka paljon on vyötäröltä senttejä kadonnut. Housut on ainakin aika väljät joten jokunen kilo on saattanut matkalle jäädä.

Keskiviikko 14.4.

Lähdin viimeiselle etapille. 130 km Norjaa edessä. Ilma jokseenkin aurinkoinen. Auringon paisteessa mittari näytti +30 astetta. Hiihdin noin 25-30 km.

Torstai 15.4.

Joudun kiertämään tunturikoivikot upottavuuden vuoksi. Seuraan Reisaelvaa etäämpänä. Tulee varmaankin ongelmia joen ylityksessä...

Perjantai 16.4.

Ei ilinen auringonpaiste on muuttunut yllättäen vesisateeksi. Hyvä niin. Eilen pääsi naama hieman palamaan. Jouduin tekemään mutkan Suomen rajalle saakka jotta pääsin joen yli helpoimmasta kohdasta. Joen pohjalta nousu kesti kolme tuntia koivikossa vaikka matkaa ei ollut kuin alle kilometri. Uputusta oli noin 50 cm... Sukset jalassa. Matkaa taitettu satanen Suomen rajalta

Lauantai 17.4.

Viimeiset 30 kilometriä jäljellä! Alkumatka sumua ja hiekkoa tuulta. Lämpötila +9 astetta ja lumi aivan loskaa. Hiihto takkuua aikalailta. Kantapäihin on taas tullut rakot näin loppumatkan kunniaksi. Jään hieman Kautokeinin ulkopuolella viimeiseksi telttayöksi. Huomenna karautan Kautokeinin keskustaan ja heitän sukset eri suuntiin. Vettä sataa taas...

Sunnuntai 18.4.

Vesisateessa hiihdin hymyssä suin Kautokeinin keskustaan. Heitin sukset jalasta ja asetin kurssin Rovaniemen suuntaan. Matka on nyt päättynyt. Hyvillä mielin suuntaan kotia kohti. Huomenna R o v a n i e m e l l ä p y s ä h d y n kehonkoostumus mittauksessa jotta